

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

KAVGA BİTMEDİ

DAHA YENİ BAŞLIYOR

• Daha
Nitelikli
Olmak

• Emperyalist
Çözüm
Devrede

• Tekel
Eylem
Güncesi

• Çemen
Grevi

• Bu Dava
Tüm
Emekçilerin
Davasıdır

• Her Gün
8 Mart
Her Gün
Kavga

12 Mart Gazi

13 Mart İzmir

13 Mart Adana

13 Mart Gazi

27-28 Şubat İzmir

14 Mart Sarıgazi

6 Mart Mersin

DAHA NİTELİKLİ OLMAK

Dışımızdaki koşullar hızlı bir tempoyla akıp gidiyor. Koşullar hızla değişirken, toplumda da sürekli değişimler, alt-üst oluşlar ve patlamalar meydana geliyor. Dışımızdaki koşulları doğru olarak kavramak ve gelişen olaylara ayak uydurabilmek için her yönden gelişim göstermek ve daha nitelikli bir duruma gelmek komünistler için bir zorunluluktur.

Ekonomik ve tarihsel gelişmeler sonucu, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci ögeler birikti ve büyük bir güç birikimi oluştu. Kitleler için yaşam her gelen gün öncekinden daha kötü oldu. Bu koşullarda gelişen sınıf savaşımı sızramalar ve patlamalarla yol aldı ve almaktadır. Tüm bu nesnel ve öznel gelişmeler tarafından beslenen devrim, yoğunlaşarak ve katlanarak ilerliyor. Devrimin etkisiyle emekçiler, genç kuşaklar kitleler halinde mücadeleye atılıyor. Her tarafta harekete geçen ve sayıları gün gün çoğalan kitlelerle bağ kurmak, etkilemek ve iktidarı ele geçirme hedefine yönelmek, günümüzün en temel görevidir. Bu görevi ise Leninist Parti'den başkası başaramaz.

Dışımızdaki koşullardan, genel durumdan söz edince, bunu dünyanın genel koşullarıyla, genel politik durumuyla birlikte ele almalıyız. Günümüzde hiçbir kapitalist ülkenin durumu emperyalist-kapitalist dünyanın genel durumundan ayrı olarak anlaşılabilir. Kapitalist dünyanın büyük ekonomik bunalımı ve sistemin çatışmalı politik durumu, her kapitalist ülkeyi çeşitli biçimlerde etkilemektedir. Her kapitalist ülke sistemin yıkıcı çelişkilerini, ekonomik çöküşünü ve sınıf savaşımı tarafından belirlenen politik etkisini, içinde bulunduğu somut duruma göre hisseder.

Her kapitalist ülkedeki somut koşullar bu çerçevede anlaşılabilir ancak.

Uluslararası ilişkiler, geçen süre içerisinde çok daha karmaşık bir duruma geliyor. Ülke içindeki sınıfların karşılıklı ilişki ve sınıf çatışması da aynı diyalektik gelişmeye uygun olarak zenginleşiyor ve çeşitleniyor. Marksistlerin bütün bu değişim ve gelişmeleri doğru

bir şekilde çözümlenmek için kendilerini teoride, politikada ve bilgi edinmede yetkinleştirmeleri gerekiyor. Değişen koşulların getireceği görevleri ancak kendimizi yetkinleştirerek yerine getirebiliriz. Dünyayı değiştirmeyi hedefleyen Marksistler için dünyadaki gelişmelerin genel doğrultusunu, genel çizgileriyle ortaya koymak, daimi bir görevdir.

Süratle yükselen ve ani sıçrama gösteren olayları bir devrime dönüştürmek için çaba göstermek yerine bu görevden uzak durmak için her defasında "gerekliler" ileri süren küçük burjuva hareketlerin gerekçelerinden biri de şudur: "Biz hazır değiliz, devrimi hazır olduğumuz zaman yaparız." Bu düşünce biçimi küçük burjuva sol hareketler içerisinde yaygındır. Onların kavraması gereken dışımızdaki koşulların donup kalmadığıdır. Dünyada gelişmeler, dışımızdaki koşullar bizi beklemez. Ülkeler arasında ilişkiler sürekli değişiyor. Devrimi hazırlayan koşullar devamlı bir dönüşüm içinde. Bu durumda koşulların gerektirdiği görevleri yerine getirmek için, bizim koşulları karşılayacak düzeyde olmamız gerekiyor. Dışımızdaki koşullar belirli dönemlerde öylesine büyük bir hızla ve çabuk değişir ki, komünistlerin gerekirse bir gün içinde taktik değiştirecek kadar esneklik gösterebilecek durumda olmaları gerekiyor. Ancak böylesine yetkin, gerektiğinde esnek olabilen, yüksek nitelikli bir parti devrime öncülük edebilir.

Proleter hareketin öncüleri sahip oldukları teorik, politik ve örgütlülük düzeyiyle yetinemezler. Varolan genel düzey, önceki dönemin mücadele ihtiyaçlarına cevap verebilir ancak yeni dönemin görevlerine aynı şekilde yanıt vermeyebilir. Koşulların insanlardan daha çabuk değiştiğini göz önünde tutarak kendimizi, mücadele düzeyimizi büyük bir hızla ve kesintisiz biçimde daha nitelikli bir duruma getirmeliyiz. Nesnel koşullar ve sınıf savaşımının gelişimi varolan düzeyi sürekli yükseltmeyi ve daha derinlikli düşünmeyi gerektiriyor.

Sınıf mücadelesinin her döneminin gerektirdiği görevler farklıdır. Dün daha sınırlı kitle ilişkileri içerisinde hareket ederken, bugün çok daha geniş ve yaygın, gelişmiş bir kitle hareketine öncülük etmek, onları iktidar hedefine yönelmek gerekiyor. Artık eski dönemin dar çalışma biçimiyle yetinmeyiz. Geniş halk kitlelerini yönlendirebilecek bir çalışma biçimini ortaya koymamız gerekiyor. Eğer teorik, politik ve pratik mücadele yete-

neklerini kendimizde birleştirmişsek emekçi kitlelere öncülük görevini yerine getirebiliriz. Proletaryanın sınıf mücadelesinin gereklerine yanıt verebiliriz.

Bugün böylesi bir görevle karşı karşıyayız. Kitleler her yerde eylem içinde. Eylemler yükseliş halinde. Kitle eylemlerinin temposu çok yüksek. Bu durum karşısında, öncü eski tempoyla ve eski dar çalışma tarzıyla yetinemez. Leninist Parti bu gerçeğe uzun süredir işaret ediyor. Bu yönde belli bir ilerleme gösterildiği de açık. Ancak sınıf savaşımının bugün gerektirdiği gelişme düzeyinden henüz uzaktayız. Bu düzeyi, yetkin ve daha nitelikli bir konuma gelerek yakalayabiliriz.

Öncülük görevini yerine getirebilmek için, proletaryanın öncüleri, kitlelerin en ileri unsurlarıyla, en sıkı bağları kurmalı. Reformist ve oportünist hareketlerin, her tarafta, kitlelerle ilişki kurmak için çok hızlı hareket ettiklerini unutmamalıyız. Leninistler, kitlelere onlardan önce ulaşmalı. Leninist Parti'nin görüşleri, yayınları, kitap ve broşürleri en geniş kitleye ulaştırılmalıdır. Kitlelere ulaşmada geç kalındığı yerlerde uzlaşmacı küçük burjuva hareketler kitleleri kendi yanına çekiyor. Devrimci marksistler bu gerçeğe gözünü kapayamazlar. Unutulmamalıdır ki, Leninist Parti'nin gittiği yerlerde uzlaşmacı blokun kitleler üzerindeki etkisi çok daha çabuk kırılıyor.

Devrimci durumun uzun bir dönemi kapsamaması, tekeli kapitalist düzenin tüm iç çelişkilerinin keskinleşmesini ve ön plana çıkmasını getirdi. Burjuvazi kitleler üzerindeki ideolojik-politik hegemonyasını sürdürüyor. Şimdi bu hegemonyayı yeniden sağlamanın yollarını arıyor. Fakat ne sistemin çelişkileri buna olanak tanıyor ne de kitlelerin gün gün yoğunlaşan devrimci mücadelesi buna izin veriyor. Baskıcı ve sömürücü güçlerin gösterdiği hiçbir çaba eski günleri bir daha geri getiremez. Kitleler ise ortaya çıkmış olan ve derinleşen bunalımdan devrimci bir yolla çıkmak için mücadeleyi kesintisiz olarak sürdürüyorlar. Ama buradan sonuç almak için daha ileri gitmek gerekiyor.

Latin Amerika'nın devrimci halklarının aldığı ileri sonuçları, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci halk kitleleri de alabilir. Orada kitleleri sonuç almaya doğru götüren ekonomik ve toplumsal koşullar burada da var. Bu topraklarda da uzun bir zamandır süren etkileyici devrimci bir mücadele var. Bu açıdan dünya halkları içinde iyi bir yerdeyiz. Bugüne kadar kesintisiz ve militanca süren mücadeleye dayanarak söyleyebiliriz ki Latin Amerika'dan daha ileri gidebilir ve daha ileri sonuçlar alabiliriz. Türkiye ve Kürdistan proletaryası daha nitelikli bir konuma gelerek bu görevi kesinlikle başarabilir.

C.DAĞLI

EMPERYALİST ÇÖZÜM DEVREDE

Kürt halk hareketinin tasfiye edilebilmesi, artık anlaşılmalıdır ki, Türk sermayesinin gücünü aşmaktadır. Emperyalist güçlerin askeri, siyasi, mali ve diplomatik desteği olmasa, tekeli egemenlik iç savaşı bu kadar uzun bir süre devam ettiremezdi. Herkesin bildiği ve kabul ettiği bir gerçektir bu. Aynı şekilde, UKH'nin tasfiyesi de uluslararası çapta yürütülen operasyonlar olmadan başarılmaz.

Son örneğini İtalya ve Belçika merkezli operasyonlarda gördük. Avrupa'daki en tepe noktada bulunan yöneticiler tutuklandılar. Özellikle bu iki Avrupa ülkesine dikkat. Biri NATO'nun ordularının merkez üssü, diğeri ise yönetim yeri. Yani NATO'nun işleri ve yargı kurumları üzerinde etkin olabildiği iki ülke. Bir başka deyişle, tasfiye hareketinde bizzat NATO'nun devrede olduğunu söylemek mümkün. Belçika Yeşiller Partisi, Brüksel'deki operasyonun ABD'li heyetin ziyaretinden hemen sonra gerçekleştiğine dikkat çekiyorlar.

Neden NATO? Çünkü şimdi onun TSK'ya ihtiyacı var. Afganistan'da aldığı büyük darbelerle bu emperyalist askeri güç, neredeyse varoluş-yokoluş noktasına geldi. Afganistan cehenneminden asker tabutları geldikçe, pek çok Avrupa ülkesinde NATO'dan çekilme yanlısı gösteriler ve baskılar arttı. Hollanda hükümeti bu baskı sonucu dağıldı ve düştü. Ayaklanmalar yüzyıllında dünyanın jandarması olması istenen bir emperyalist askeri gücün bu denli yıpranıp tartışılır hale gelmesi, emperyalist-kapitalist dünya için şu andaki en büyük tehlike. Bu tehlikeyi savuşturabilmek için bir takım acil önlemlere ihtiyaç duyuluyor. Asker tabutlarının düzenin en şovenist gösterileri için malzeme haline geldiği ülkelerin cephe ilerisine sürülmesi amaçlanıyor. Bu amaçla, Türk ordusunun Afganistan gibi çatışma bölgelerinde daha etkin kullanımı için hazırlıklar yapılıyor. Hatta, NATO içinde, yalnızca Müslüman ülke ordularından kurulu bir gücün, Irak, Afganistan, Yemen gibi ülkelerde kullanılması ve bu Müslüman askeri paktın başına Türkiye'nin getirileceği fikirleri açıktan tartışılıyor.

Öte yandan, devrimci iç-savaş karşısında bu denli yıpranmış, takatten düşmüş, morali bozuk bir ordunun, NATO kapsamında bu denli aktif kullanılabilmesi mümkün değil. İşte bu nedenle NATO, UKH'nin tasfiyesi operasyonunda bizzat devreye girmiş bulunuyor.

Miadlar Doldu

Anlaşılan o ki Türk tekeli sermayesinin emperyalistlere, UKH'nin AKP eliyle tasfiye edileceğine dair verdiği sözlerin miadı dolmuştur. Devlet projesi olduğu her fırsatta dile getirilen tasfiye planında AKP'nin rolü, sureti haktan görünerek Kürt halkını devrimci araç ve mücadeleden uzaklaştırmaktı. Ancak Kürt halkının devrimci araç ve mücadelelere bağlılığının apaçık bir zafer karnavalına dönüştüğü Ekim ayından sonra taşlar altüst oldu. Bu kez, sureti haktan görünmenin yerini, Kürt halkının açık alandaki temsilcilerine yönelik geniş kapsamlı operasyonlar aldı. Tutuklananlar, Kürt halkının nabzını tutan, yansıtan ve yönlendiren kişilerdi. Onların yokluğunda halkın hareketsiz kalacağı hesap ediliyordu. Bu yolla, AKP eliyle yürütülen devlet projesinin başarıya ulaşacağı umudu yaratılmak istendi. Ama halk operasyonlarla oluşan boşluğu doldurdu. Nihayetinde, emperyalizmin Türk tekeli sermayesine tanıdığı süre tükenmiş oldu.

ABD, devreye girmenin hazırlığını çoktan yapmıştı. UKH'nin önde gelen yöneticilerini "uyuşturucu kaçakçısı" ilan ederek işe başladılar. Bu sayede, uluslararası çapta yürütülecek tutuklamalar için hukuki gerekçeler hazırlanmış oldu. UKH yöneticileri bunu "Alcapone yöntemi" diye adlandırdılar. ABD, Al Capone isimli mafya yöneticisini, ancak vergi kaçakçılığından hapse atabilmişti. UKH'ye karşı terör demagojisi tutmayınca, uyuşturucu ve vergi kaçakçılığı kılıfı hazırlandı. Bundan sonraki adımın Kandil'in ablukaya alınması ve silah bırakmaya zorlanması olacağı apaçıktır.

Balyozla Ödenen Diyetler

Elbette bu işin bir bedeli var. NATO masasıyla yürürlüğe konulan emperyalist çözüm, hem Türk sermayesine hem de UKH'ye dayatılacaktır. Sonuçta Türkiye, daha önce çıkarlarına ve politikalarına aykırı bulup yanaşmadığı pek çok noktayı kabul etmek zorunda kalacaktır. Son Balyoz operasyonu, işte bu nedenle, muhtemel bir iç direnci kırıp gözdağı vermek üzere gerçekleştirildi. Diyet, Balyoz'la başladı.

Nedir emperyalist çözüm? ABD ve diğerlerinin kafalarının içindekileri bilmek tam olarak mümkün değil. Ancak gelişmeler, TSK'nın sadece Afganistan'da değil, ama Irak toprakları içinde de aktif bir rol oynamak üzere hazırlandığına işaret etmekte. Mart başında gerçekleşen seçimlerden sonra geri çekilme takvimini işletecek olan ABD, Arap ve Kürtler arasında, en başta Kerkük meselesi yüzünden, ciddi bir savaşın patlak vereceğini hesap etmekte. Bugüne dek Türk sermayesi, Irak topraklarında Türkmenler ve Sünni Araplara destek olmuştu. Fakat, emperyalist çözüme göre, Türk devletinin esas rolü, Kürtlerin yanında olmak, hamilik etmek, hatta giderek bir "garantör ülke" konumuna gelmektir. Türkiye'nin "garantör" konumuna gelebilmesi için, içeride Kürt halkının varlığını tanımak ve bu yolla güney Kürtleri üzerinde koruyuculuk hakkı iddia etmesi gerekmekte. Bunun, hem iç, hem de dış siyasette, neredeyse tüm taşların yeniden dizilmesi demek olduğu çok açık. İşte bu nedenle, bir yandan UKH'nin tasfiyesiyle, Balyoz benzeri iç-tasfiye operasyonları aynı dönem içinde yürütülmektedir.

Daha ileriye gitmeye hazır Kürt halkının ayağındaki prangalardan kurtulacağı bir dönem açılmıştır. ABD ve AB'den çözümler beklemek, söz konusu prangaların en ağır olanıydı. Emperyalist çözüme direnen Kürt halkı, Ortadoğu halklarının büyük sempatisini kazanacak ve tüm bölgenin devrimci merkezi haline gelecektir. □

AMOK KOŞUSU

Sermayenin “Amok koşusu” başladı. Malezya halklarına özgü ölümcül bir cinnet hastalığı olan amok, adeta beyni felç eder; etkisi altına aldığı kişiyi yaralı vahşi bir hayvana çevirir ve hasta yerinde duramaz, koşar, koşar, koşar... dehşetli bir korkuyla önüne gelene saldırır. Bu koşu kalbin durmasıyla sona erer.

Artık ne topluma ne de kendi içindeki unsurlarına karşı bir iktidar gücü kalmayan sermayenin de beyni iflas etmiştir. Eli kanlı faşist partinin başı Bahçeli durumu özetliyor: “Bu bir fetret devridir.” Yani devletin tepesinde sözü geçen kimse kalmamıştır. Buyurgan emrin yerini kavga, hükmün yerini tehdit almıştır. Neden böyle oldu diyenler, -son otuz yılın diş, tırnak tırnağa süren mücadeleleri bir yana, yalnızca Ankara'nın orta yerinde yükselen işçi çadırlarına bakabilirler.

Tohum Halinde Bir Sovyet

Tekel işçilerinin çadırlarının kurulu olduğu sokak, tarihi önemdedir. Çünkü o çadırlar, başkent orta yerinde, devletin ve sermayenin hükmünün kalmadığı küçük bir işçi cumhuriyetidir, adeta bir Sovyet'tir. İşçiler kendi yönetimlerini kurmuşlar, emekçi kitlelerle el ele yeni bir yaşam formunu geliştiriyorlar. Çürümüş kapitalist düzenin ortasında dayanışmanın, el birliğinin, kavgada uyanıklığın hüküm sürdüğü bir yaşam. Bu, daha şimdiden, bir halk demokrasisinin, bir işçi sovyetinin nüvesidir. Henüz toprağa düşmüş bir tohumdur fakat hayat onu çağıl çağıl akan ırmaklar gibi besliyor. Tüm devrimci gruplar bu küçük cumhuriyete gelip özgürce faaliyet yürütüyor, günler boyunca programatik çizgilerini anlatıyorlar. Siyasi başkent tüm orta yerindeki bu işçi sovyeti nüvesi, gerilim yüklü toprakları altüst eden depremleri tetikliyor.

Böyle depremleri biz, son aylarda çok sık yaşar olduk. Habur'dan uzanan dev zafer provalarının harekete geçirdiği fay hatlarının Ankara'da nasıl enkazlar yarattığını görmüştük. Kadıköy'ü sallayan dev Alevi emekçi mitingi de benzer etkiler yaratmıştı. Ama en büyük sürprizini, her zaman olduğu gibi, en sona saklamış. Kuşkusuz başlangıçta çapı daha küçüktü bu sürprizin ama bizzat proletaryanın ellerinde yükseldiği için tarihi ve politik önemi çok daha büyük. Bu kez depremin merkez üssü Ankara olduğu için, sermayenin egemenlik aygıtında inanıl-

maz depremler yaratıyor.

E, kolay değil; son otuz yıldır bu toprakları kanlı bir iç savaşta paramparça eden, tüm emekçi sınıfları kan içinde boğanların i-kamet ettiği sokakların, hemen yanı başında çadırlar. Ve sermayenin kanlı bezlerle sarılı mumyaları, yani şu devlet bürokrasisinin en tepesindekiler, karanlık koridorların dibindeki makam odalarına dek gelen sloganları her gün duyuyorlar. Bu çadırlar, her sabah işe giderken onlara cehennemin dokuzuncu katını hatırlatıyor. Bu durumu yaşayan bir egemenlik aygıtı elbette aklını yitirir, beyni iflas eder. Ve başlar amok koşusu!..

TÜSİAD'ın Müdahalesi

Artık ortaya çıkmıştır: Ankara'da her-kese sözünü geçiren bir buyurgan emir yok, son sözü söyleyen bir hüküm mercii yok. Çankaya yalnızca vaaz veriyor, MGK iş olsun diye toplanıyor. Bu kurulu oluşturanlar kamuoyu önünde birbirlerine öyle tehditler savuruyorlar ki, toplandıklarında birbirlerinin yüzlerine nasıl bakabildiklerine insan şaşırıyor. Ve Ankara'da fikir üreten yok, herkes sadece duygularını dile getiriyor.

Ordunun başı, tüm gazetecilerin sıraya dizildiği toplantıları yapamıyor. Onun yerine Hürriyet ve Haber-Türk'ün fino karakterli gazetecileriyle özel görüşmeler yapıyor. Orada şu sözler ağızdan çıkıyor: “*Ordunun morali bozuk. Sabrımız taşarsa biz de elimizdekileri açıklarız.*” Olacak iş mi? Savaş halindeki bir ordunun komutanı bunları söylesin! Ve Baykal, doğru teşhisi koyuyor: “*Bu, TSK'nın son feryadıdır.*” Her sözü demiri kesen bir ordudan, feryat figan bir orduya! Ama asıl püf noktası, dile getirilen şu moral bozukluğudur. Devam eden bir iç savaşın ortasında, moral bozukluğuyla feryat figan eden bir komutanın yönetimindeki ordu, adını koyalım, yenilmiş bir ordudur. Şimdiye dek sadece kulaklara fısıldanan bu gerçek, bugün gazetelere manşet oluyor, üstelik bizzat komutanın kendi sözleriyle. Böyle bir ordu iç savaşı daha fazla yönetemez, yürütemez. Yürütse bile, böyle bir ordunun zafer kazanma umudu kalmamıştır. Zafer beklentisi yoksa, cephede verilen her kayıp, disiplinsizliği ve giderek bir isyanı körükler.

Ankara'nın beynini felç eden virüse karşı TÜSİAD hemen harekete geçti. Hükmünü yitirmiş resmi aklın yerine, sermayenin aklını egemen kılmak için girişimler başlattı. Öncelikle, yanlış ata oynayan Aydın

Doğan'ın silik kızı yerine, 90'lı yıllarda YDH deneyiminin başı Cem Boyner'in eşi Ümit Boyner'i TÜSİAD'a başkan seçtiler. Ankara'nın orta yerindeki işçi çadırlarından yükselen depremin sarsıntılar içinde konuştu Ümit Boyner: “*1982 Anayasası askeri darbe sonucu yapılmış ve halk tarafından sahiplenilmemiştir.*” Bu sözler, aynı zamanda bir yenilginin itirafıdır. 12 Eylül'ün hemen ertesinde “*Artık bizim günümüz geldi*” diyen eski TİSK başkanı Refik Baydur'un kan donduran pişkinliğini hatırlayın bir de... Otuz yıl sonra TÜSİAD, halkı artık 82 anayasasıyla ve kurumlarıyla yönetemediklerini titrek sesle ifade ediyor. Tek bir cümle özetliyor sermayenin emekçiler karşısındaki yenilgisini, tıpkı ordu komutanının o tek sözü gibi.

Boyner'in sözleri bununla sınırlı değil. TÜSİAD da bu ordunun yönetiminde iç savaşın kazanılamayacağını düşünüyor. Dahası, “*Devlet Kürt vatandaşlarıyla, Alevi vatandaşlarıyla barışmalıdır*” fetvasını çıkarıyor. TÜSİAD 13 yıl önce Bülent Tanör'e hazırlattıkları “demokrasi paketini” yeniden açıyor. Devlet aklının yerine sermayenin aklının geçebilmesi için 13 yıl gerekmişti, ama her şeyden önce devlet aklının iflas etmesi, felç olması gerekiyordu. Belli ki TÜSİAD, sermaye egemenliğinin amok koşusunu durdurmaya çalışıyor.

Her Adımda Bir Çıkmaz Sokak

Yılbaşından bu yana Ankara'da yaşananlar, TÜSİAD'ın bu müdahalelerinin ne denli geç olduğunu kanıtıyor. Çünkü bu amok koşusu, çoktandır dehşetli bir korkunun egemenliği altında. Topyekün bir yenilgi atmosferidir sermayenin ve bürokrasisinin soluduğu. Bu zehirli havadan kaçmak için atılan her adım, bir çıkmaz sokağa saplanıyor.

Ordu yenilgiyi kabul ediyor, belki sessiz sedasız köşesine çekilmeye de razı. Fakat yenilginin günah keçisi haline gelmek, tüm faturayı yüklenmek niyetinde değil. Bu yüzden, iç savaşın en akıl almaz sırlarını barındıran 3. ordunun kozmik odalarını savcılara kapattı. Ankara'nın göbeğindeki o malum kozmik odada, belki sadece komik senaryolarla yüklü dosyalar vardı, ancak son otuz yılın tüm dehşeti, 3. ordunun kasalarında gizlidir. Pandoranın kutusunu açmaya yeltenenlere dur demek için HSYK (Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu), hemen harekete geçti.

Buna rağmen, sermaye aklı “*bu savaşı sadece ben kazanabilirim*” diyerek yeminler eden ve bu yemin karşılığında her türlü imtiyazı, dokunulmazlığı, son hükmü ve üs-

Sermayenin İflası

tünlüğü elde eden, ancak sözünü yerine getiremeyen bir kuruma karşı acımasızdır, affetmez. Yüzlerce yıllık egemenlik deneyiminin kazandırdığı ciddiyetle sermaye, sözünde duramayan orduya şimdi “geri çekil ve sana verilen tüm imtiyazları da orada bırak” diyor. Diyor ama, ortalıkta duran o dehşet soruya henüz bir cevap bulunamadı: Sermaye bu iç savaşı nasıl kazanacak? Hangi kurum iç savaşın yönetimi ve yükünü çekecek? Polis teşkilatına ağır silah donanımına izin veren yasa son anda geri çekildi. Pek az dikkat çekti ama bu gelişme önemlidir. Çünkü görülen o ki burjuvazi iç savaş yönetmek ve yürütmek konusunda hiçbir kuruma güvenemiyor, ve dahası, artık bu savaş kazanmak umudu kalmamıştır.

Böyle bir umut kalmadığı anlaşılınca, tüm etkinliğini ve hiyerarşilerini iç savaş üzerine kuran egemenlik aygıtları, koca bir boşluğun içine düştüler. Yargı kurumu adeta enkaza döndü, polis birbirine operasyonlar çekmeye başladı, komutanlar komutanları gizlice dinleyip deşifre ediyor, savcılar savcıları tutukluyor. Zuladaki bütün kazma ve balyozlar bir anda ortaya çıktı ve herkes kendi enkazına bakıp öfkeyle komşusunun henüz yıkılmamış evine saldırdı. Adalet Bakanı, Yüksek Yargıçlara “gaspçılar” dedi, hakim üst-amiri bakana “kurulmuş zemberek” sözleriyle onlarca kamera önünde açıktan hakaret etti. Manzara tamamdır: Ordusu, polisi, yargı kurumu ve parlamentosuyla koca devlet aygıtı, sermayeyi bir “fetret devri”ne sokmuştur. Yönetenlerin değil eskisi gibi- hiçbir şekilde yönetemediği bir evredeyiz.

Sermayenin amok koşusuna karşılık, proletarya her adımda tap-taze müfrezelerle çoğalarak, siyasi aklını mükemmelleştirerek, mücadelelenin her biçimiyle zenginleşip donanarak, daha şimdiden tohum halinde doğmuş bulunan devrimci demokrasiyi yıkıcı bir güce dönüştürmekle meşgul. O çadırlar kalktığında, tohum dört bir yana saçılmış olacak.

Manzara bu iken, siyasi ufku devrimci iktidarın fethedilmesinin tek bir adım gerisinde sınırlamak bile, devrime ihanettir.

20 Şubat 2010

GENÇLİK NE YAPMALI?

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Yoldaş dergisi olarak yeni çıkan “GENÇLİK NE YAPMALI?” isimli kitabımızın tanıtımını yapmak için bir panel düzenledik. 14 Mart Pazar günü gerçekleştirdiğimiz panelde Genç Yoldaş dergisi ve Devrimci Öğrenci Birliği adına konuşan panelistler devrimci öğrenci hareketinin tarihi ve mücadelesi hakkında bilgi verdiler.

Panel başlandığında ilk önce devrimci öğrenci hareketinin gelişimi üzerine konuşan arkadaşımız Denizlerden günümüze devrimci öğrenci hareketinin Türkiye Kürdistan devrim mücadelesinde önemli bir yer tuttuğundan söz etti. DEV-GENÇ, DÖB ve FKF’den söz ettikten sonra devrimci öğrencilerin faşistlere karşı özverili bir mücadele yürüttüğünü söyledi. Daha sonra öğrenci gençliğin toplumsal kökeni ve konumu üzerine konuştu. Öğrenci gençlik ile ilgili şu tanımları yaptı kitabımızdan: “*Öğrenciler toplumda, bir mesleki grup veya sınıf teşkil etmezler. Tersine sınıf ve katmanlardan oluşan toplumsal yapının çetireli sınıflarından gelen –ve en çok da orta katmanlardan gelen- belli yaş sınırları içinde yer alan bir gençlik kategorisidir. Geldikleri köken itibarıyla (ailevi köken itibarıyla) öğrenciler, eğitim alanına sıkışmış olan toplumdan başka bir şey değildir. Var olan toplumun, deyim uygunsa, bir minyatürüdür. Dolayısıyla, kapitalist toplumdaki tüm çelişkileri ve çıkar çatışmalarını az çok yansıtır.*” Öğrenci gençlik içerisindeki siyasal ayrışmadan- devrimci öğrenciler, akademistler, küçük burjuva oportünistleri vs. söz etti ve devrimci öğrenci hareketinin yaşadığı güçsüzlüğün

nedenlerine değindi. Okulcu anlayışın ve reformist politik bakışın öğrencilerin önündeki en önemli engel olduğunu söyledi. Öğrenci gençlik hareketinin devrimci bir tarzda ve “Akademik özgürlük devrimle gelecek” şiarıyla yürümesi gerektiğine ve işçilerle emekçilerle, ezilen Kürt ulusuyla ve devrimci tutsaklarla dayanışma içerisinde olmasının zorunluluğuna vurgu yaptıktan sonra Ahmet Arif’in bir şiirini okudu. “*Eylem umudun anasıdır. Eyleminiz ve umudunuz hiç eksik olmasın yoldaşlar.*” diyerek sözlerine son verdi.

Panelin ikinci bölümüne geçilirken önce bir slayt gösterimi yapıldı. Slayttan sonra panelin ikinci bölümüne konuşmacı gençliğin tanımını yaparak başladı. Devrimci gençliğin önemli örgütlenme biçimlerinden olan komsomoldan söz eden konuşmacı, dünyada ve bizde nesnel duruma işaret etti ve devrimci durumun yaşandığına değinerek devam etti. Gençlik mücadelesindeki güçsüzlüğe çözüm olarak sunulan Genç-Sen’in eleştirisini yaptı. Son olarak da Devrimci Öğrenci Birliği’nden ve mücadele anlayışından söz etti.

Panelimiz katılımcıların soruları ve konuşmalarıyla sona erdi. Panelin bitiminde ise Devrimci Öğrenci Birliği olarak Newroz’da pankart açarak Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı şiarını yükselteceğimizi tüm herkesi bu şiarı beraber yükseltmek için Newroz’da beraber yürümeye davet ettik.

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)
Genç Yoldaş Dergisi

EMEK CEPHESİ MARMARAY İÇİN SOKAKTA!

Marmaray işçilerinin eylemine destek için Taksim Tramvay Durağında dayanışma yürüyüşü düzenlendi.

TÜRK İŞ 1. Bölge, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu’nun (HSGG) düzenlediği dayanışma yürüyüşüne, 54 gündür direnen Marmaray işçileri “İşimiz ve Haklarımız İçin Direniyoruz” pankartı açarak katıldılar. Eyleme aralarında Mücadele Birliği Platformu’nun da bulunduğu sosyalist çevreler, demokratik kitle örgütleri de destek verdi.

Taksim tramvay durağından yürümeye başlayan kitle sık sık “Direne Direne Kazanacağız”, “İşçiler Birleşin Sömürüye Son”, “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız” sloganları attılar. İstiklal caddesinden basın açıklamasının yapılacağı Galatasaray lisesi önüne yüründü.

Basın metininde; “*MARMARAY işçi kardeşlerimize yapılan haksızlık ve saldırılar bütün işçi sınıfı ve emekçilere yönelik top yekun saldırıların bir halkasıdır. Bu anlayışla nasıl TEKEL işçisi kazanırsa biz kazanacağız dediysek, bugün de MARMARAY işçisi kazanırsa bir kazanacağız diyoruz. Çünkü TEKEL’de, TARIŞ’te, SİNER METAL’de, Çemen Tekstil’de, ESENYURT’ta ve daha bir çok fabrika, site ve kentte süren mücadele ve direnişlerden herhangi bir kazanım dahi bütün sınıfın kazanımı olacaktır. 4 konfederasyonun ilan ettiği 26 Mayıs genel eylemine daha şimdiden iyi bir hazırlık yapmalıyız. Güçlü, birleşik ve kitlesel 1 MAYIS’a bu mücadelede ilk hedefimiz olmalıdır.*”

“12 Mart Cuma günü işverenle yapılacak görüşmelerde işlerine son verilen MARMARAY işçi arkadaşlar işlerine geri dönmelidir. Ücret, sigorta primi talepleri karşılanmalıdır. Kölece çalışma koşulları derhal düzeltilmelidir. Bu sürecin ısrarla takipçisi olacağımız herkes tarafından bilinmelidir” denildi. Bütün kitle örgütleri Marmaray işçilerinin yanında olmaya davet edildikten sonra eylem sona erdi.

TEKEL EYLEM GÜNÇESİ

70.Gün

Bugün ayın 22'si. İşçiler konfederasyonların alacağı kararları bekliyor. Her ne kadar çok önemli bir karar alınmasını beklemeseler de, yine de çıkabilecek sonuçları konuşuyorlar. Bugün bir grup işçi çadırları dolaşp "arkadaşlar bizi ne 28'i ne de hukuki süreç ilgilendirmiyor. Bizler buraya özlük haklarımızı almaya geldik. Almadan da buradan dönmeyeceğiz" demişler. Biz bunun olumlu bir gelişme olduğunu düşündük. Şu anda moral verici, işçileri motive edici her şey çok önemli. Çünkü bu ortamı her şey çok çabuk etkiliyor. Bugün BES kumanya dağıttı. Ziyarete ise kimse gelmedi. Oysa bugün 70. günümüz. Belki biraz da bu yüzden ortalıkta fırtına öncesi sessizliği var.

Dün bir şube başkanı resmen, işçiler çıkışsız kalsın, dönsün diye karamsar karamsar konuşmuş, hatta kadın işçilere kalacak yer dahi ayarlamamış ki, çekip gitsinler. Şimdi yazacağım tarzdaki konuşmalardan birini ben de bir şube başkanından duymuştum. Yapılan konuşma şöyle: "Sendika olarak yapmadığımız eylem kalmadı. Gördünüz işte, her yol denendi. Olmuyor, inatçı adam vermiyor, ne yapalım. Sonuçta biz 4C'ye geçmeyin diyemeyiz. Yarın bu işçiler işsiz kalırlarsa bunun sorumluluğu yükü ağırdır, üstümüze alamayız. Bu noktada herkes kendi kararını kendi vermelii." Bu konuşma "4C'yi istemem, yan cebime koy" konuşması... Ama bu konuşma yapılmıca, işçi kadınlar şube başkanına bağirmaya başlıyor. "Bu ne demek, eve mi dönelim. Biz burada bu kadar neye mücadele verdik. Hepsi boşuna mı? 4C'ye de geçmeyeceğiz, buradan da gitmeyeceğiz. Siz kalacak yer ayarlamasınız da burada olacağız" demişler.

Öğleden sonra kadınların başını çektiği bir toplanma sağladık. Kadın işçiler öyle öfkeliydi ki, onların slogan atması erkek işçileri de harekete geçirdi. O sıra da yine bir kadın işçi arkadaş, yeni bir slogan üretti: "4C'ye imza atmayacağız!" Tüm işçiler bir anda bu yeni sloganı atmaya başladı. Bu bir anlamda, Tek Gıda İş'in referandum falan diyerek bu haftayı da böyle geçirmeye çalışmasının önüne geçecekti. Yine yeni bir slogan üretildi: "Pasif eylem istemiyoruz". Bu da bugüne kadarki oyalamalar içindi. 1 saate yakın Türk-İş önün-

de öfkeli sloganlarla bekleyiş sürdü. Sonra televizyonda konfederasyonların kararı açıklandı. İşçiler 26 Mayıs'ın spiker tarafından yanlış telaffuz edildiğini sandılar, kimse inanmadı. Hatta bir işçi o tarihin 26 Şubat olabileceğine öyle inanmıştı ki, "Cuma çok geç olmaz ki, bu karar şimdi" diyordu. Oysa gerçektir. Alınan karar bir sürü ıvır ve zıvırlardan sonra 26 Mayıs'ta bir günlük iş bırakmaydı.

Tabii ilk şok atlattıldıktan hemen sonra tekrar işçiler Türk-İş önüne toplandı. Kumlu'nun döndüğü haberi gelmişti. Sloganlar çok gür ve buram buram öfkeliydi. "Kumlu İstifa" sloganları yükseliyor. "AKP uşağı Kumlu istifa" deniliyor. "Neden Erdoğan yalnız seninle görüşmek istedi, Kumlu açıklasana"... İşçiler çok sinirliydi. "Bizi satanı biz de satarız" diye bağıryorlardı. İlk önce Mecit Amaç aldı mikrofonu ama, işçilerin öfkeli soruları ve bağirmaları karşısında yetersiz kaldı. "Kumlu buraya" diyordu işçiler. Ardından Türkel çıktı. Önce cılız bir alkış. Türkel sinirliydi. "Arkadaşlar ben Tek Gıda İş başkanı ve Türk-İş'in genel sekreteriyim. Yarın 250-250 sizlerle salonda konuşacağız ve birlikte kararlaştıracağız ne yapacağımızı". "Burada konuşalım başkan", "Burada medya önünde konuşamayacağımız şeyler var". "Mayıs'a atışlar, bizimle dalga geçmişler, bu nasıl karar başkan biz 70 gündür buradayız, Kumlu'yu buraya çağırın, başkan hesap verecek", "Sayın Kumlu Türk-İş'in genel başkanıdır" ... Daha sözlerini tamamlayamamıştı ki, işçiler Türkel'i de yuhalamaya başladı. Türkel küçük bir çocuk gibi küsüp gitti. Mikrofonu Mecit Amaç'a verdi. Amaç ne diyeceğini bilemedi. Ortalık bir anda öfkeli işçilerin sel gibi büyüyen sloganları bağirmalarıyla doldu.

Sonra işçileri yatıştırma seansları başladı. "Şimdi hepimiz çok gerginiz, tüm bunları yarın konuşuruz, çok rica ediyoruz hepimiz çadırlarımıza dönün". İşçiler dönmedi. Öfke devam etti.

İşçiler hemen toplanmaya, konuşmaya başladı. Herkes bugün olanlardan olumsuz etkilenmişti. Umutsuzluk daha da büyütülmüştü. Herkes her şeyden şikayet ediyordu. Kimsenin yüzü gülmüyordu. Gece bir sürü tartışmalarla devam ederken, küçük bir grup işçi "Tek Gıda nerede biz oradayız" gibi sloganlarla Türkel'in gönlünü alma girişiminde bulundu.

Sendikacılar çoktan gitmişti. Sendikada tüm ışıklar sönmüştü. Oysa işçiler uyuyamadı. Ne olacaktı, kendilerini ne bekliyordu, kime güvencelerdi, yaşamlarını nasıl idame ettireceklerdi. Bir de her tartışmadan sonra erken saldırı ihtimali beklentisi daha da büyüyordu. Sabah 07.00'a kadar uyumadım, nöbet tuttum. Çadırımız gece yine eski neşesine kavuşmuştu. İşçiler esprilere başlamıştı. "Aaa arkadaşlar, Kumlu'ya haksızlık ediyorsunuz, adamcağız eylemin Mayıs'a kadar sürmesi için uğraşmış, siz daha allahınızdan ne istiyorsunuz?" şeklinde konuşup güldürüyorlardı. Artık sanki kimseden bir şey beklemiyorlardı.

Gece böylece sabahı ettik.

71.Gün

Bugün Şubat'ın 23'ü. Dünkü gerilimden sonra bu sabah güne Türkel'in istifası haberiyle uyandık. Ama şok etkisi yaratmadı kimsede. Sadece hangi amacı taşıyor, onu anlamaya çalışıyorlardı. Altında ne yatıyordu. Tüm bu üst üste vuruşlar, sendikann işçilerin moralini bozmaları ve bu eylemi zora sokmaları içindi adeta.

Bugün VERDİ adlı Alman Sendikası işçilere yemek dağıttı. Dağıtım sırasında bazı kanallar işçilere şu soruyu yöneltiyordu: "Başkanınız istifa etmiş ne yapacaksınız?" İşçiler ise "biz başsız değiliz biz Tek Gıda İş'e bağlı işçileriz, bu eylemi biz başlattık bu noktaya getirdik. Kişiler değil işçilerdir önemli olan" gibi cevaplar verdiler."

Akşam 78'liler kumanya dağıttı. Ancak bu ikinci günde de akşamları düzenli gelen Genç Sen dışında hiç ziyaretçi yoktu. Gündemde de Tekel yoktu. Sadece Türkel'in isti-

fası haber olarak geçti. Sanki kalp atışları zayıflamış bir dev gibiydi eylem, onu soluksuz bırakmak boğmak istiyorlardı. Ama ileri bir işçi dedi ki “bu eylem daha neler öğretecek neler, daha herşey bitmedi.”

Akşam yine herkes şarkılar söylüyor, halleri çekiyordu. Eğlencelerin sürüşü bile 28’ine bir kaç günün kaldığı şu günlerde çok önemliydi. Üstelik Cuma günü resmi iş günü açısından 4C’ye son başvuru günüydü.

Bugün akşam yine bir grup işçi, çadırlar arasında sloganlarla yürüyüş yaptı. Türk-İş önüne gelindiğinde bir kadın işçi, “ben gerekirse evlere temizliğe gideceğim, çocuklarımı okutacağım. Ama 4C’ye geçmeyeceğim” dedi. Bu gibi küçük küçük moral yükseltici kararlılık verici şeyler bile şu anda çok önemliydi ve doğru olandı.

Akşam işçiler yine toplandılar, neler yapacaklarını konuştular. Genel kurmayla ilgili bugünkü gelişmeleri dikkatle takip ettiler. Hatta bir ara, “burası Türkiye her an darbe bile olabilir” konuşmaları oldu. Ayrıca Balıkesir’deki göçük altında kalarak ölen işçiler konuşuldu. İşçiler bu ölümleri duyunca çok üzüldü. Ne de olsa bir yerlerinden bağlıydılar birbirlerine... Sınıf olmak böyle birşey işte...

72.Gün

Bugün ayın 24’ü. Yine dün gece sabah 05.30’a kadar nöbeteydim. Sabah 10.30 civarında göçük altında kalan maden işçileriyle ilgili basın açıklaması yapıldı. Bugün öğlen ise Cenevre’den 3 kişilik bir komisyon geldi. Amerika’daki maden işçilerinin eylemine de katılmış, hatta o eyleme öncülük yapmış bir işçi, Tekel işçilerine konuşma yaptı. Deste Günaydın adlı Sivaslı Türk Halk Müziği sanatçısı, çadır çadır gezerek Tekel işçileriyle sohbet etti.

Saat 18.00’da maden işçileri için bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşün güzergahı değişik olsa da sınırları yine Sakarya’ydi. İşçiler çok öfkeli ve kararlı görünüyorlardı. Maden işçileri için saygı duruşu yapıldı. Sık sık “Maden İşçileri Ölümsüzdür” sloganı atıldı. İşçilerin sınıf olarak madencileri sahiplenmesi çok güzeldi. Çünkü artık sendika pek birşeye karışmaz oldu. Daha çok her şeyi işçiler planlıyor, yapmaya çalışıyor. Sendika ise daha çok nasıl sakinleştiririm, nasıl bitiririm bunun derdinde.

Bazı çadırlar kendi içinde toplantı yaptı ve ne olursa olsun 4C’ye geçmeyecekleri kararını aldı. Bu kararlılık belirtisi çok önemli. İstanbul’dan yüzlerce sivil polisin Tekel eylemini provoke etmek, işçileri bir-

birine düşürmek ve bölmek için Ankara’ya Çadırkent’e gönderildiği söyleniyor. Farkedilir derecede ilginç tipler var. Ama bunlar, işçileri tedirgin etmek yerine güldürüyor.

73.Gün

25 Şubat. Saat 06.30 gibi Tekel işçisi Hamdullah Uysal, Kocatepe Camii’ne gittiği namazdan dönerken, Çadırkent’e 100 metre bile kalmamışken, bir cipin çarpması sonucu yaşamını yitiriyor. Daha akşam arkadaşlarıyla espiriler yapıp gülüyorlarmış. Samsun Tekel’deki görevi bahçıvanlıkmış. Sessiz sakin bir kişiymiş. Daha dün “hakkımı almadan dönmem” diyormuş. İşçiler “arkadaşımız ‘Ölmek var dönmek yok’ diyordu. İşte sözünü tuttu” dediler. “Arkadaşımız buraya ekmeği için geldi, burada bu eylem sırasında ölümsüzleşti” diye konuştular.

Saat 09.30 gibi uzun bir bekleyişin ardından ve işçilerin artan sabırsızlığı ardından 3 otobüs geldi. Her otobüse 100’e yakın işçi bindi. Araçlar Keçiören Adlityp’a yola çıktı. Sıhhiye’de de varmış ama, bilerek uzak olana götürdüler. Amaç baştan belliydi, cenazeyi vermemek. Adli Tıp’a vardığımızda polisler hazırlanmışlardı.

Hamdullah Uysal’ı Tekel işçileri aradığımızda, eşi “helalleşebilirsiniz tüm çadırları dolaştırın” diyor. Ancak Tekel işçisinin son isteği

olacak şey bile bizlere çok görüldü. İşçi kadınlar diyor ki, “bir kişinin ölünce evine götürülmesi adettir. Onun 2,5 aydır evi o çadırlar, bizler her şeyimizi paylaştık, bizim arkadaşımız, onu ailesi biziz ve onu almadan hiçbir yere gitmeyeceğiz”. Sonunda dayıoğlu ikna oldu ve işçilerden birkaçı cenaze aracına bindi, diğer herkes otobüslere bindi, tam gidilecek. Cenaze aracının önü çevik kuvvet polislerince kesildi. Hemen otobüstekilere seslendik, tekrar Adli Tıp’ın kapısına geldi. İşçiler ve sendikacılar polislerle görüşmeye başladı. Bu arada işçiler polislerle ve sivillere bağınıyor, “siz ölümlerimizden bile korkuyor musunuz, cenazemize bile saygınız yok. Nasıl insanlarsınız siz, bizim geleneklerimiz, örf adetlerimiz var. Bu onun son isteğiydi. Bu işçi arkadaşımız kamu işçisiydi. Yıllarca çalıştı, bakın çadırlarda ekmeğinin peşinde koşarken öldü. Biraz saygınız olsun be, sizin ananız babanız işçi değil mi... Arkadaşımızın cenazesini buradan almadan hiç bir yere gitmiyoruz. Biz işçiyiz işçi, bize bu muameleyi yapamazsınız. Helalleşeceğiz, arkadaşımızla, sizin buna da mı saygınız yok. 73 gündür bizim kime zararımız dokunmuş ha, kime hangi çiçeği dalından koparmışız. Açacaksınız bu yolu, açın!”

Bu arada şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Sırılsıklam olduk desek yeridir... 1-2 saat sağanak yağın yağmurun altında “Hamdullah Uysal Ölümsüzdür”, “Katil AKP”, “Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz”, “Baskılar Bizi Yıldramaz” sloganlarını attık. Sonra baktık cenaze aracının önünde bir hareketlilik var. O tarafa yöneldik. Ancak bir iki işçi dışında diğerleri geçemedi. Cenaze aracındaki işçileri zorla indiriyorlardı. Onun önünde sıra sıra çevik kuvvet polisleri, onun da önünde bizler, kol kola barikata yüklendik. Ancak çevik kuvvet polisleri, bazı işçilere birebir kullandıkları küçük bibergazı dışında, bizleri ellerindeki kalkanlarla ite ite, hatta eze eze aracın önünü açtılar. “Ölmek Var Dönmek Yok” diye slogan atıyorduk, ancak nafiye, aracı kaçırmışlardı.

Bu arada bu olaylar boyunca bizlere yok Kızılay’a çıkıldı, yok yol kesildi, yok yanınıza geliyorlar... diye yalanlar söylüyordu sendikacılar. Bize Kızılay denmeseydi, biz yürüyecektik. Ama “yetişmemiz gerekiyor” dendi. Çadırkent’te de Kızılay’a çıkacak işçilere benzer yalanlar söylenerek Mithatpaşa’ya yönlendirilmiş. Kadın işçiler çiçek yaptırılmış, Uysal’ın ölümsüzleştiği yere yola bırakmak istemişler. Başta sendikacılar izin vermemiş. Ama kadınlar 25

kişilik bir grup, istediklerini yapmayı başarmış. Bir ara yine işçiler yolu kesecekmiş, sendikacılar “cenaze geliyor yolu keserseniz gelemez” diyerek yalanlarla işçileri engellemişler.

Bizler Adli Tıp’tan dönerken, bir kadın işçi, “arkadaşlar bizi oynattılar, kandırdılar bizi” dedi. “Bizi Mustafa Türkel sattı, cenaze aracında duyduk biz bunu” dedi. İşçiler “hiç şaşırmadık zaten, bu son yaptıkları bunun göstergesi değil mi” diyerek şaşırmadıklarını gösterdiler. Otobüslerimizden indik, Abdi İpekçi Parkı’nın arkasındaki o pazar yeriyle, otopark arasındaki yolu trafiğe kapattık, sonra sloganlarla yürüdük. Bu arada Mithatpaşa Caddesi’ne çıkan yolu çevik kuvvetin kapattığını gördük. Barikati yarıdık. Yolu kestik. Sloganlarla orada oturduk. Sendikacılar hemen yetişti. “Hadı lütfen yolu boşaltın, Türk-İş’in önüne, hadi...” Kimsenin bir yere gittiği yoktu. Sonra Türk-İş’in önüne geçildi. Kitle yavaş yavaş dağıldı. Sendikacılara kalsa, acımızı içimizde sessiz sessiz yaşamamız lazım. Artık bugün kimsenin devlet-polis-sendika bağlarından kuşku kalmamıştı. 73. günümüzdü, ama öğreneceğimiz şeyler bitmemişti. Sendikanın eski dediğim dedikliği kalmamıştı.

Hamdullah eylemi günlerdir sürdüren kararlı bir işçiydi. Çocuğu için özüllü raporu çıkarmış memlekette, 2 gün sonra geri dönmüş. Açlık grevine ilk ekipten ismini yazdıran ve açlık grevini başarıyla tamamlayan işçi arkadaşımız, gece nöbetlerinde de diğer çadırları geziyor ve diğer arkadaşlarını da kolaçan ederek ilgileniyordu. “Şimdi Hamdullah Uysal tarihe adını kazandı” diyor başka işçiler... Tarih sınıf savaşımı tarihi ve Hamdullah Uysal bu tarihteki onurlu yerini şimdiden aldı.

74.Gün

Bugün Şubat 26. Sabah 74. güne uyandırmızda hepimizin içinde dün cenazenin kaldırılmasıyla ilgili bir burukluk vardı.

Bugün günlerden Cuma. İşçileri arkadaşlarının cenazesini bile kendilerine çok gören AKP’den yaptıklarının hesabını sormaya Kocatepe Camii’nin tam karşısındaki AKP binasına girmişler ve “KATİL AKP HESAP VERECEK/TEKEL İŞÇİLERİ” pankartını açmışlardı. Saat 10.00 gibi bir AKP milletvekilinin ismini sorarak içeri giriyorlar. Bekleme salonunda oturuyorlar 3 işçi ardından hacı geldi mi diyerek diğer ikisi sonra bir grup daha giriyor üst kata doğru yöneliyor ki güvenlik anlıyor ve nereye çıkıyorsunuz diye bağırıyor.

O sırada içeri girebilen işçiler üst katlara yönelirken dışardaki işçiler güvenlikleri tutuyor. İşçiler üst kattan pankartı açıyor. O anda çıksalar hiçbir şey olmayacak ama sloganlarla beklemeye başlıyorlar. Kısa sürede basın ve polis geliyor. Pankartı açan işçiler daha da üst katlara çıkıyor polislerin işlerini iyice zorlaştırıyorlar. Sonrası gözlere ve ağızlarına sıkılan gazlar, yumruklar tekmeler, kollarını kırarcasına kıvrımlar, kafalarını yerlere vurmalar, kelepçeleri sıkımlar...

Tabii bu eylem haberi bir anda Çadırkent’te yankı buldu. Tekel işçileri AKP bina-

rı sahiplenmeye zorluyor. Sendika avukatı ilgileniyor.

Bir şube başkanı eski AKP’li bir işçiye kızıyor; gözleri kızarmış işçinin, gaz sıkılmışlar. İşçi ne yapsın “ben de gittim bastım ölen arkadaşımın öcünü yerde bırakmadım” diemiyor “başkan ben ayırmaya gitmişim” diyor!

75. gün

Sabah 08.00 çadırın içinde ki slogan sesleriyle uyanıyorum. İzmir’den Tekel işçileri gelmiş.

Kalktım bizimkiler de gelmiş. Yeni sayıyı getirmişler hemen şöyle bir göz attım. Tekel işçisi kadınların fotoğraflarından oluşan bir sergi hazırlamışlar Ayışığı Fotoğraf Atölyesi. Onları astık. Emekçi kadın broşürleri dağıtıldı. Kandıra zindanından tüm Tekel işçisi kadınların 8 Mart’ını selamlayan kartın fotokopisini çektiyip her çadıra okuyup, anlatıp astık. Saat 11:00’de Emekçi Kadınlar pankartı ve Tekel işçisi kadınların fotoğraflarıyla çadır kentte bir yürüyüş yaptık. Yürüyüşümüze Tekel işçisi kadınlardan da kattık. Emekçi kadınlar adına bir kadın yoldaşımız konuşma yaptı.

KESK’liler geliyor, çeşitli siyasetler geliyor yurt dışından ziyaretçiler geliyor. Ama Tekel işçilerinin aklı gözaltındaki arkadaşlarında. İşçilerle birlikte adliyenin önüne gittik. Yüzlerce işçi ve destekçi adliye önündeyiz.

Gözaltı aracından Tekel işçileri indirilip adliyeye girerken alkışlarla karanfillerle karşıladık. Saat 13:00’da başlayan adliye önünde ki bekleyiş saat 19:30’a kadar sürdü. Yağmur deli gibi yağdı.

Biz orada adliyede beklerken sendika işçileri grup grup içeri alıp 4C konusundaki dayanıklılıklarını ölçtü. İşçiler sendikanın ikna odaları dediği sendikanın çağrısına gitmedi bile. Bazıları 4C’ye imza atmayacağız diye imzalar topladı. İşçiler kararlıydı. Sendikaların ikna odaları istedikleri sonucu vermemişti.

Bu arada destek için gelenler vardı. Avusturya’dan İsviçre’den uluslararası dayanışmalar geldi. Karadeniz’den çevre derneği geldi, müzik yaptılar, tulumlarla akordiyonlarla... Boğaziçi üniversitesi öğrenci ve öğretim görevlileri ziyarete gelmiş. Çifçi-Sen gelmiş. Emek dostu sanatçılardan Menderes Samancılar ve Eşber Yğmurdereli de ziyarete gelenler arasındaymış.

Bu arada biz adliye önünde beklemeye devam ediyorduk. İlk başta 15 kişi savcılık i-

fadesi alınarak serbest bırakıldı. Kalan dört işçi ise 3'ü Amedli biri Dersimli; bu bir tesadüf olabilir mi! 1 saat 4 işçinin tutuklanma talebiyle hakim karşısına çıkarılışını bekledik. Çıkanlar da gitmedi, onlar da yağmurun altında arkadaşlarını bekledi. Saat 20.30 gibi tutuklanma talebiyle hakim karşısına çıkanlar da serbest bırakıldı.

İnanılmaz bir coşku vardı. Sanki zafer kazanmıştık. Adliyeden Çadırkent'e kadar sloganlarla yürüdük. Araçlar kornalarla destek verdi. Ortalıkta tek bir polis yoktu! Bugün bu yürüyüşte bize engel olmaya çalışsalar neler olacağını biliyorlar. Bir de yine tüm işçilerin dikkatini çeken sendikacılar olmayınca önlerinin nasıl da açıldığı yapacakları eylemleri daha özgür yapabildikleri oldu.

76. gün

Bugün Şubat'ın 28'i. Yani Erdoğan'ın şu tehditler savurduğu gün. Davetiniz kabulümüzdür bekliyoruz, biz hazırız!.. Bugün sanki o tehditlerin yapıldığı önemli gün değilmiş gibi. Herkes kendinden emin, rahat

Bugün İlyas Salman ziyarete geldi. Müzik grubu Bandista, Direnişin Ritmi, Samba İstanbul aramızdaydı. Davulları, zilleri ve pejmurde kıyafetleriyle çadır kenti karnaval alanına çevirdiler. Afsad yani fotoğrafçılar ellerinde eylemin çarpıcı görüntüleriyle tüm Sakarya da yürüdüler bir ara bende onlara katıldım. "asla unutmaya asla bağışlama" diye sloganlar atıldı. Sanatçı Bilgesu Erenus desteğe gelmişti tüm çadırları gezdi. Eğitim-Sen kumanya dağıttı.

Dün akşama kadar yine destek için gelenlerin ziyaretleriyle geçti. 28 şubat hınca hınç kalabalık ve coşkulu geçti.

İşçilerle konuşuyoruz biraz nostalji yaptık Tekel eyleminin ilk günlerini nasıl bu kadar uzun soluklu olduğunu konuşmaya başladık.

Dün akşam Kandıra zindanından mektup geldi. Mektup çok güzeldi. Akşam uygun bir saatte bizim demokrasi çadırında işçilere okudum. Onlar için zindanlarda bile slogan atılıyor olması onları çok etkiledi. "Demek ta oralarda bile bizim için bir şeyler yapılıyor düşünsene onlar bile bizim derdimize düşmüşler" diyor işçiler... "Lütfen onlara selamlarımızı sevgilerimizi gönderin" diyorlar...

Dün gece Sami Evren'le Türkel İzmir çadırında oturdular. İşçilerle sohbet etmek için. İşçiler ise gerçekleri söylemekten artık çekinmiyorlardı. Kumlu'nun hükümete yakın olduğunu da söylediler alkış aldı. Bir günlük iş bırakma konusunda sendikaların başta Türk-İş'in samimi davranmadığını da söylediler.

Türkel'i de istifasından dolayı eleştirdiler. A-deta dünya tersine dönmüştü. İşçiler başkanlarla çatır çatır tartışabiliyordu. Oturdum hiç karışmadan dinledim ama çok keyifliydi. İşçilerin ilk günden bu yana gelişimlerini görmemek hissetmemek imkansız.

77.gün

Bugün artık Mart ayındayız. Bence çok anlamlı Mart ayına girmiş olmamız... Baharı bile karşıladık burada...

Öğlen yine enternasyonal konuklarımız vardı. TÜMTİS aramızdaydı, beraberinde uluslararası kara taşımacılığı sendikası konuklar getirmişti. Her zaman ki gibi işçiler gelen misafirlerini büyük bir titizlikle karşıladı. Gelenler buradan her zaman olduğu gibi mutlu ayrıldılar.

Sonra saat 15.30 sularında birden bire slogan sesleri çığlıklar duyuldu. Birbirine sarılanlar, ağlayanlar, çığlık atanlar, sloganlarla karşılayanlar... Danıştay'ın beklenen kararı çıkmıştı. Aslında yarın bekleniyordu ama bugün çıktı. Danıştay yürütmeyi durdurdu.

Hemen Türkel çıkıp bir konuşma yaptı. Bu ülkede adalete güvenebileceğini eylemlerinin zaferle sonuçlandığını bunun büyük bir başarı olduğunu vb. söyledi. Sami evren kısmen daha anlamlı konuştu. Ve daha zaferin kazanılmadığını bunun sadece bir engelin daha aşılması olduğunu söyledi ve şu sloganı attı. "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor!"

Bu karar her ne kadar sermaye için bir soluklanma olsa da bu kararı vermesi yine de işçilerin bu kararlı mücadelesi sayesinde oldu bu açıdan önemli. Türküler söyleniyor, halaylar çekiliyor. Havayı fişekler patlatılıyor. Bugün öptüğüm işçi sayısının haddi hesabı yok. Bunlar çok içten çok samimi duygular.

Akşam saat 22.00 gibi bir işçinin oğlunu aradım. "Burada kutlama yapılıyor" dedim. "Neden" dedi. "Ne kazanıldı ki" dedi. "İşte" dedim "işçiler en azından kararsız olanlar sıkıntı duymayacaklar" dedim, "olsun bunu kutlamaya ne gerek" var dedi. Ve bunu söyleyen 17 yaşında bir genç...

78.Gün

İşçiler Türkel'in bir kanaldaki konuşmasından sonuçlar çıkarmış ve yarın çadırları kaldırmaları yönünde kararlar çıkacağını tahmin edip, kendilerince planlar yapmışlardı. Esnafı rahatsız etmeyecek İzmir çadırı gibi büyük 3 çadırın kalması yönünde baskı yapacaklardı. Çünkü onlar da farkındaydı ki çadırlardaki sayı, çadırların tümünü kaldırmayın diyecek kadar işçilerle dolu değildi.

Sabah 08.00 gibi kalktık. Akşamdan durumu değerlendirip hazırladığımız bildiriye çoğaltıp saat 10.00 gibi dağıttık. Saat 10.30'da Türkel açıklama yapacak diye Türk-İş kapısı önünde toplanan kalabalık, bir de baktı ki Türkel açıklamayı Türk-İş'in içinde yapıyor. Hemen TV başında açıklamayı dinlemeye başladık. Türkel her zamanki performansı ile uzun bir girizgah yaptı.

Tabii asıl darbeyi bunca tatlı sözün ardına gizlemişti: "Tekel eylemine 15-20 gün ara verilecek! 1 Nisan'a kadar hükümete süre tanınacak, eğer bir gelişme olmazsa 1 Nisan'da burada Ankara'da 1 günlük oturma eylemi yapılacaktır. Ve ardından öldürücü darbeyi indirir. Saat 13:00'de çadırlar sökülecek, saat 15.00'da etraf temizlendikten sonra Sakarya esnafına desteklerinden dolayı teşekkürlerimizi belirten kırmızı karanfiller dağıtılacaktır!"

Bunu bekliyordu işçiler. Belki de bu yüzden yaklaşık 5 dakika kimseden çıt çıkmadı. Ne bir itiraz, ne bir slogan, ne bir üzüntü belirtisi. Hiçbir şey, sadece sessizlik...

Sonra Türk-İş önündeki sayı arttı ve slogan atılmaya başladı. "Çadırlar kalacak direniş sürecektir", "çadırlar bizim onurumuzdur", "şehide ihanet etmeyeceğiz", "kavga bitmedi daha yeni başlıyor", "çadırlar bizim her şeyimizdir", "dayatma değil görüşme istiyoruz"... Bu sloganları 30 kişilik bir işçi grubu ve destekçiler atıyordu.

Bu sloganlar sürerken Türkel dışarı çıktı ve bağırma başladı. “Sendikamızın aldığı karar gereği çadırlar kaldırılacak bu karara herkes uyacak. Bunun dışında bir bildiği olanlar varsa kendi başlarına bildiklerini yapabilirler.” İşçiler sınırlıydı, direnişin hukuksal süreçle boğulmak istendiğini düşünüyorlardı. “Biz bu çadırları sökersen bize bir daha kurduramazlar. Burayı bizleri dağıtmak istiyorlar”, dedilerse de sonucu değiştiremediler.

Sendikamızın şube başkanları ve sendika yanlıları hemen çadırları sökmeye başladı. Çankaya Belediyesinden gelen işçiler de sökmeye işine yardım etmeye başladı. Sivil polislerse daha bir gayretle çalışmaya başladı. İlk önce çadırlar arasında gözleme, balık ekmek, tatlılık yapan seyyar satıcıları gönderdiler. Ama tatlıcı “Tekel işçisine bedava” diyerek yüzlerce tatlıyı dağıttı. İzmir, Diyarbakır, İstanbul ve Adıyaman çadırının bir kısmı çadırlarının sökülmesine müsaade etmediler. En sona kaldılar. Trabzon, Tokat, Amasya, Samsun ise ilk sökülme arasında idi.

Bu sırada Tek Gıda İş Bölge sekreteri Mecit Amaç işçilerin arasında geziyordu. Bugüne kadar onun sözlerine itimat eden kürt işçilerden biri “Böyle olmadı başkan” diye tepki gösterdi. M. Amaç “polis gelip sökseydi daha mı iyi olurdu” dedi. İşçinin cevabı tüm işçilerin ruh halini yansıtıyordu: “En azından daha onurlu olurdu!”

Çadırların sökülmesini istemeyen işçiler, aralarında şu kararı aldı. Sendika bizi diğer işçi arkadaşlarımızdan yalıtarak onlardan koparmaya çalışıyor. Burada kalırsak sendika bizi diğerlerinden iyice soyutlayacak en iyisi onlarla gidip daha çok çalışıp 1 Nisan’da daha güçlü bir şekilde gelmek... Bu düşünceyle birlikte son kalan çadırlar da sökülmeye başlandı. Sanki etlerinden et kopuyordu. Yaşamlarının vazgeçilmez bir parçası olan çadırlar bir bir sökülüyordu. Çoğu işçi gözyaşlarını tutamadı. Ağlayan işçilerden birine kameralar dönüp “ne düşünüyorsunuz” dediğinde işçi “hiç bir şey düşünmüyorum” dedi.

Yıkılan çadırların arasında dolaşırken şu döviz dikkatimi çekti. “Çadırlarımızı kaldıracamıza sıkıysa önce dokunulmazlığımızı kaldırın, Adana Tekel İşçileri”... Her yer harabeye dönmüştü. Sanki bir gecekondu mahallesine yıkım saldırısı olmuş gibiydi. Ağlayanlar, yıkıntılar arasında oturanlar, ellerinde telsizler onlarca sivil polis, eşyaları toplayan evsizler, birbirine sarılmış vedalaşan işçiler... Her yer toz toprak, yıkıntı olmuştu. Dikkatimizi çeken bir diğer yan, ilk önce polisin demir aksamı eşyaların toparlanmasına özen göstermesi oldu. Kamyonlar geldi, tahtaları, battaniyeleri, sobaları, kartonları, strafoları vb ne varsa toplamaya başladı.

Onlardan önce bizler anı olabileceğini düşündüğümüz bazı dövizleri resimleri ve

pankartları topladık. En çok işçilerin aralarında para toplayarak yaptırdıkları “Yaşasın Halkların ve İşçilerin Mücadele Birliği” pankartını anı olarak alırken içim acıdı. Ne anlamlar yüklüdü ne anlamlar, o pankart, geleceğe kalması gereken çok önemli bir değerd.

Asıl şoku, her gün iş çıkışı ziyaretimize gelen memurlar ve diğer çalışanlar yaşadı. Bir baktım bizim bir avukat arkadaş ağlaya ağlaya geliyor. “Çadırlar nerede?” Bu arada biz her zaman ki Demokrasi Çadırımızın olduğu yerdeyiz, ama çadırımız yok, oturaklarımız var. Bir de bir dövizini tekrar astık tepemize. Dedik ki “havalalar ısındı, bu da yazlık eylemimiz”... Tabii ağlayan avukat arkadaş gülmeye başladı. Ama gerçekten bizim yazlık eylem tutmuştu. Bayağı kalabalık olmuştu. Slogan atmaya başladık “Dünya Emegün Olacak”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegün Olacak”. Tekel sokağının en son atılan sloganları bunlar oldu.

“Çadır kentimizi yıktılar” diyordu kalan işçiler ziyaretçilere. Ziyaretçiler işçileri son kez öpüp kokluyorlardı. “Gene gelin, biz size bakarız”. Ne kadar da alışmıştık birbirimize... Tekel işçisi bir arkadaşımı teselli etmeye çalışıyordum, dedim ki, “gidince ne yapacaksın”. O kadar üzgündü ki, “gidince dere kenarına gidip suyun akışını izleyeceğim. Burada kalabalığa, özgürce dolaşmaya konuşmaya öyle alıştım ki, şimdi eve dönünce işte yok evde sıkıntıdan öleceğim” bir başka işçi arkadaşsa diğerlerine moral veriyordu. “Yıkılan çadırlarımız, işçiler değil, gidince burada öğrendiklerimizi memleketlerimizde uygulamaya devam edeceğiz. Mücadeleyi oralara yayacağız, bu ateşi oralarda da yakacağız” dedi.

Tekel işçileri sokağı, çadırsız ilk geldiğimizdeki gibi olmuştu. Sanki çırılçıplak kalmıştı. Çadırsız, sobasız, dumansız ve işçisiz bu sokak Tekel Sokağımız olmaktan çok uzak görünüyordu.

İşçilerin mücadele birliği örüldüğünde nelerin üstesinden geldiklerini dost da düşman da gördü. İşçiler ellerinde bavullar sokaktan ayrılırken, “şimdiden özledik çadırlarımızı” diyorlardı.

Hava iyice karardığında çöp kamyonuna çöpleri atan işçilerle, Türk-İş’in karşısındaki lokantanın garsonları birbirine girdi. Devamının polisin bir mizansenini olduğunu düşüneceğimiz döner bıçaklı kareler de yaşandı. Bizler “Tekel işçileri bu tarafa” diyerek işçileri oradan uzaklaştırmaya çalıştık. Tekel sokağımızda geriye kalan tek şey olan ayaktaki kalabalığın da dağılmasını isteyen polisin bir oyunu olmalıydı. Ki bu kavgadan sonra kalabalık iyice azalmıştı. Hani son kuşlar da havalandı derler ya, öyle havalandık sokaktan... Sonra eşyalarımızı topladık, o ara şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Sanki Tekel Sokağının duygularını anlatıyordu. Ankaralı emekçilerin, Tekel işçilerinin, esnafın, öğrencilerin ve bizim, hepimizin yüreği buruk, boğazı düğüm düğümdü.

Terminale gitmek ellerimizde eşyalarla metronun geçtiği yere inerken bir de ne göreyim, Samsun Tekel işçileri. Sevinçle “biz haklıyız biz kazanacağız” diye bağırıyor. Yumruğum havada açıkçası etraftakilerin şaşkın bakışları hiç umurum da değildi. İşçilerden biri hemen sevinçle sarıldı. “Ben de sizleri göremeden vedalaşmadan gideceğim diye çok üzülüyordum” dedi. Sonra diğerleriyle de vedalaştık. Hep birlikte AŞTİ’ye giderken kendi Yozgatlı Samsun Tekel işçisi, Tekel eylemiyle ilgili şu özeleştiri verdi. “Bizim en büyük eksikliğimiz komitelerimizi kurmamak oldu. Hep sendikayı bekledik ama o da boş çıktı. Hep bizi oyaladılar. Baştan komitelerimizi kursaydık böyle sonuçlanmazdı”, dedi. Bence bu sözler bugün duyup duyabileceğimiz en anlamlı sözlerdi. Bunları da duymuştuk ya daha ne ister insan...

Velhasıl döndük. Bir yoldaşın deyimiyle söyleyecek olursam, sınıf savaşımında bir cepheydi Tekel. Tekel cephesindeki savaş uzun vadeye yayıldı. Çok şey kattı hem bizlere, hem işçilere... ama savaş devam ediyor ta ki sınıflar ortadan kalkıp sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünya kurana dek...

**ey her şey bitti diyenler
korkunun sofrasında yulunculuk yiyenler
ne kırlarda direnen çiçekler
ne kentlerde devleşen öfkeler
henüz elveda demediler
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!**

TEKEL'E DESTEK VERDİ, İŞTEN ATILDI!

ÇADIRLAR YIKILIRKEN

ne Aynur Çamalan, 8 Mart Pazartesi günü TÜBİTAK önünde oturma eylemine başladı.

Çamalan bu süreci şöyle anlatıyor *"Perşembe 16:30'da insan kaynakları çağırıp elime sarı bir zarftutuşturdu, disiplin soruşturması zannettim. İçerisine baktığımda ilişik kesme belgesi olduğunu görünce şok oldum. İçerisinde yazan da '4 Şubat Günü işe mazeretsiz gelmediği için iş akdi feshedilmiştir'. Zaten hemen kurumu terk ettim, durmak bile istemedim. Sendikayla görüştim ve dava sürecini başlattım. Hukuki bakımdan kazanacağımı biliyorum. TEKEL'den sonra ilk işçinin TÜBİTAK'tan atılmış olması beni eyleme güdüledi. Sendikayla ertesi gün bir toplantı yaptık, hukuki süreci değerlendirdik. Onlarda eylem takvimi yapacak, ben de sabah 9 akşam 6 buradayım. Bugün sabah geldik, TÜBİTAK'ın protokol girişinde eylemimizi yapmaya başladık. Karşımıza güvenlik görevlileri çıktı öncelikle, ondan sonra polis geldi, eylem meşru değilmiş, kamunun direğine pankart asamazmışız, devlet kurumu önünde eylem yapamazmışız.. Oradan da personel girişinin karşısına geçtik. Eylemim devam edecek"*

İlk bunları belirten Aynur Çamalan aynı zamanda bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında şunlara değindi:

"Değerli Sınıf Kardeşlerim, Basın Emekçileri

New Yorklu dokuma işçilerinin '8 saatlik iş günü', 'eşit işe eşit ücret' talepleriyle başlattıkları direniş ve grev, eşitsizliğe ve sömürüye karşı emekçi kadının insanca bir yaşam için mücadelesinin bayrağı oldu. Emekçi kadınlar direndikçe özgürleşti, özgürleştikçe kazandı. Öncelikle kadın bir işçi olarak, tüm sınıf kardeşlerimin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günümüzü kutluyor, bize bugününü canları pahasına armağan edenlerin anıları önünde saygıyla eğiliyorum..."

"...Türkiye çapında 6 konfederasyonun 4 Şubat genel eylem çağrısıyla üretimden gelen gücümü kullanarak alanlara çıktım. En başta yazılması gereken şudur: Bunlar benim bir işçi olarak benim ve işçilerin kazanılmış haklarıdır. Ben sadece kazanılmış bir hakkımı kullandım. Bu haklar tamamen meşrudur..."

"...İşten atılmam tamamen yasadışıdır. Kazanılmış haklarımızın yok edilmesine yöneliktir. Her ne kadar bu saldırıya maruz kalan biriysen de bu saldırı özgülük haklarımıza, kazanılmış haklarımıza ve örgütlü duruşumuza yöneliktir. Sınıfı bölüp parçalamaya yöneliktir. TEKEL direnişinin inatçılığına, baş eğmezliğine, kararlılığına, birleştiriciliğine ve esinleyiciliğine yöneliktir."

Başaramayacaklardır. Haklarımı aramak için hukuk sürecimizi başlatmış durumdayım. Ancak tek başına bir anlam kazanacağını düşünmüyorum. Bugün bana karşı yapılan saldırı işçilere, emekçilere, emekçi kadınlara ve yoksul halkımıza yapılmıştır. Öyleyse mücadelesi de sokakta verilmelidir. Tüm işçi, emekçi kardeşlerimle birleşerek vereceğiz. TEKEL işçisinin mücadele ruhu, kadının direngenliği ile bu saldırıyı püskürteceğiz."

Eylemine kararlılıkla devam eden Çamalan, çalışmaya devam ettiğini söylüyor ve hafta içi mesai saatlerinde eylemini sürdüreceğini belirtiyor. Her gün, gün içinde "Emekçi Kadınlar Diz Çökmeyecek", "TÜBİTAK Bilime Zulüm Senin Neyine", "Köle Değil İşçiyiz, Birleşince Güçlüyüz", "Her Yer TEKEL Her Yer Direniş" sloganlarıyla TÜBİTAK çalışanlarını desteğe çağırıyor. □

Çadırkent çözülüyor... Sendikanın tepeden inme kararına tepki göstermişti işçiler. Fakat sonuçta sessiz çoğunluk sendikanın kararına gönülsüz de olsa uyma eğiliminde. Genel olarak kırsal ve küçük yöreler, veya ilerici bir örgütlenmeye sahip olmayan bölgeler çadırlarını sökmeye başladı.

Kimi işçiler bu durum karşısında gözyaşlarını tutamadı. Özellikle kadın işçiler açısından sorunlu bir durumdu bu. Burada, her türlü baskıdan uzak, eylemle özgürlüğünü eline alan kadın işçi, Çadırkent'in yıkılmasıyla yine evine, eşinin veya anne babasının baskısının olduğu yere dönmek zorunda kalacaktı. Ya da en azından bu tür bir baskıya orada da direnmek zorunda kalacaktı.

Öte yandan burada neredeyse üç ayı bulan bir zaman diliminde, kavgayla geçen bu zaman diliminde muazzam bir kardeşleşme, yoldaşlaşma gerçekleşmişti. Bu süre zarfında Çadırkent, gerçek bir demokratik okul olarak işlev gördü. Alabildiğine özgür, alabildiğine kucaklayıcı... Adepta bir adacı idi. Çadırkent sadece bir eylem üssü değil, bir KOMÜN haline geldi. Tüm bir yaşamın paylaşıldığı, örgütlendiği bir ortak yaşam formu oldu. Fotoğrafta gördüğümüz kadın işçinin gözyaşları tüm bunlardaydı işte.

Tekel işçilerinin Ankara Savaşları'nın dersleri kuşkusuz çıkarılacak. Artılar ve eksiler tespit edilecek. Ve yine hiç kuşku yok, en temel eksiklik olarak Çadırkent Konseyi'nin ve Çadır Komiteleri'nin bir türlü örgütlenememesi saptaması yapılacak. Bunun nedenleri de yatırılacak masaya.

Bu eksikliğin, bu zaafın doğal sonucu sendikal bürokrasinin pervasız saldırısı oldu. Bir dönemi ardında bırakan Tekel eylemi, bu en temel zaafını gidermekle yoluna devam edebilecektir.

Farklı çözümler gündeme gelebilir. Buraya bir konsey merkezi işlevi görecektir çadır kurulabilir. İllerde ise alt birimlerin çadırları yaratılabilir. Sınıf, kendi pratik yaratıcılığı ile değişik örnekler de gündeme getirebilir.

Kuşku yok, tüm engellemelere rağmen, bu mücadele devam edecek. Aylardır dillenen sloganda olduğu gibi, "Kavga Bitmedi, Daha Yeni Başlıyor!" Sendika bürokrasisi ne yaparsa yapsın, burjuva sınıf ne gibi önlemler alırsa alsın, kavga farklı biçimler olarak devam edecektir. Bunun dinamikleri güçlü bir şekilde mevcut.

3 Mart 2010

SAĞLIK EMEKÇİLERİ VE TEKEL İŞÇİLERİ TARİŞ'TE

12 Mart günü saat 12.00 civarında SES İzmir Şubesi ve Tekel işçileri eylemde olan Tariş işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi. SES, "Sağlıklı ve Güvenli Bir Gelecek İstiyoruz" pankartını açarken Tekel işçileri de "Tekel Direnişi 88. Gününde" ve "Her Yer Tekel Her Yer Direniş" dövizlerini açtılar.

Alsancak Tren garının önünde toplanan sağlık çalışanları ve Tekel işçileri kısa bir yürüyüşten sonra Tariş işçilerinin yanına "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Yılgınlık Yok Direniş Var", "Tekel Tariş Ölümüne Direniş", "Asla Yalnız Yürümeyeceksin", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla vardılar. Oraya ulaştığında, SES başkanı hazırladıkları metni okudu. Metinde şunlara değinildi; "... Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri olarak işleri, aşları, sağlıklı ve güvenli gelecek için direnen, mücadele eden Tekel ve Tariş işçilerini saygıyla selamlıyoruz... Sayın başbakan Kunte Kinte olduğunu söylüyor. Kunte Kinte'ler kölelik düzenine karşı mücadele edenlerdir. Kölece çalışma koşullarını getirenler, fabrikaları kapatanlar, vatandaşları açlığa, yoksulluğa mahkum edenler, bankalarda trilyonları olanlar, çocukları Amerika'da okuyanlar nasıl Kunte Kinte oluyor? Asıl Kunte Kinte'ler; depremde annesini ve kardeşlerini kaybeden Keko'lardır. İş güvencesi ve iş sağlığı önlemi olmadığı için göçük altında kalıp hayatlarını kaybeden maden işçileridir. Sözleşmeliye geçirilmeye çalışılan itfaiye işçileridir. 4/C gibi kölece çalıştırılmaya çalışılan Tekel işçileridir. Fabrikaları kapatılan, hakları verilmeyen Tariş işçileridir. Sağlık hizmeti alabilmek için katkı, ilave ücret ödeyen, parası olmadığı için 5 sınıf hastanede bırakılmak zorunda bırakılacak olan vatandaşlardır. Aldıkları maaşla geçinemeyen emeklilerdir, işsiz, aç, yoksul bıraktığımız vatandaşlardır..." Metnin okunmasından sonra sağlık çalışanları işlerine geri dönmek üzere eylem yerinden ayrıldılar. Bizler de Mücadele Birliği olarak eyleme destek verdik.

İzmir Mücadele Birliği

HER YER TEKEL!

Tekel işçileri Tariş işçilerinin eyleminden ayrıldıktan sonra Tek Gıda İş sendikasına doğru yürüyüşe geçti. Bizler Mücadele Birliği olarak işçilerle beraber yürüdük. Yürüyüş sırasında "Tekel Direnişi 88. Gününde" ve "Her Yer Tekel Her Yer Direniş" dövizlerini açarken "Her Yer Tekel Her Yer Direniş", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak" vb. sloganlarla devam ettiler yollarına.

Tek Gıda İş binasına geldikten sonra toplantı yapan işçiler çeşitli eylem biçimleri üzerine tartışırken birden işçilerde bir hareketlenme gerçekleşti. Basmane Meydanı'ndaki Dünya Anıtı'nın üzerine çıkma kararı aldılar. Hemen eyleme girişen işçiler, önlüklerini giyip dövizlerini alarak sloganlarla Dünya Anıtı'na geldiler. İki Tekel işçisi ellerinde dövizlerle dünya anıtının üzerine çıktı. Geriye kalan işçiler sloganlarla eylemlerinin henüz bitmediğini, her an her yerde eylem yapabileceklerini gösterdiler. Yürüyüş sırasında attıkları sloganların yanı sıra eylemin son günlerinde 'trafik kazası'nda ölen işçi için "Hamdullah Uysal Ölüm-süzdür", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" sloganlarını attılar. Yaklaşık yarım saat süren eylem bitmek üzereyken polisler yetiştiler. Polisler ne olduğunu anlayamadan işçiler zaten eylemlerini yapıp bitirmişlerdi. Dünya Anıtı'na çıkan iki işçi, ifadeleri alınmak üzere emniyete götürüldü. Ayrıca bir işçinin bu eyleme yönelik düşüncelerini kısaca aldık; "özellikle bu eylem yerini seçtik, dünya var orada. Tayyip Amerika'dan icazet alıp bu memlekete başbakan oldu. Ama aslında Türkiye'de O'na dar olacak dünyada. Mesajımız buydu". Daha sonra işçiler akşam yapacakları bir eylem için oradan ayrıldılar.

Tekel işçileri akşam 19.00'da Bostanlı Vilayet Evi'ne gelen devlet bakanı Vecdi Gönül'ü protesto etmek amaçlı bir eylem gerçekleştirdiler. Çok yoğun polis ablukasının olduğu Vilayet evinin çevresinde Tekel işçileri sloganlarını attıktan sonra eylem yerinden ayrıldılar.

İzmir Mücadele Birliği

TEKEL İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ SINIFIN MÜCADELESİDİR

Yaptıkları yürüyüşlerle, eylemlerle sokakları ısıtan Antep işçi ve emekçileri 27 Şubat 2010 Cumartesi günü yeni bir eylem gerçekleştirdi. DİSK, KESK, Türk-İş ve Kamu-Sen tarafından Tekel işçilerine destek eylemi Kırkayak Parkı'nda oturma eylemi şeklinde gerçekleştirildi.

Çemen işçilerinin de kitlesel katıldığı oturma eylemi saat 13:00'te başladı. Eylemde sık sık "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır" sloganları atıldı.

Konfederasyonlar adına yapılan ortak açıklamayı TÜMTİS Şube Sekreteri Mahmut Canyurt okudu. Canyurt açıklamada TEKEL işçilerinin açlık sınırı altındaki ücretlere ve de kölelik koşullarına mahkum edilmek istendiğini belirtti. Canyurt, açıklamasında "her türlü baskı, şiddet, hakaret, oyalama taktikleri karşısında kararlıca direnen TEKEL işçileri, tehditlere teslim olmayacaktır. TEKEL işçileri direnişi sürdürmektedir" diyerek, İşçi sınıfını, kamu emekçilerini, gençleri, kadınları, aydınları, tüm halkı TEKEL işçileri ile dayanışmaya, üretimden ve hizmetten gelen gücünü göstermeye çağırdı. Açıklama "TEKEL işçilerinin mücadelesi, sınıfın ve emekçilerin mücadelesidir. TEKEL işçilerinin kazanımı, işçi sınıfının ve emekçilerin kazanımı olacaktır" denilerek sona erdirildi.

Eyleme, Mücadele Birliği Platformu da Çemen işçileriyle birlikte katılarak destek verdi.

Mücadele Birliği/Antep

BİRLİKTE BU SAVAŞI KAZANALIM

Ben Çemen işçisi eşiyim. Eşim ve arkadaşları haklarını aramak için grev yapıyorlar. Fakat asıl grev bizim evimizde. Eşim her gün soğuk, yağmur, çamur demeden fabrika önüne gidiyor ama bütün mücadele bununla bitmiyor. Benim evimde yaşadığım sorunlar daha çok. Dört çocuğum var, her birine ayrı ayrı bir haber anlatıyorum. Bu da yetmezmiş gibi bir de yokluklar belimizi büküyor.

Çocuklarınız bir şey isterse alamamanın bir anne, baba için ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz. Eşim şu anda eve bir lokma getirebilmek için mücadele verdiği patronların insafa gelmediği fabrika kapısında sabah akşam bekliyor. Peki ben ne yapayım. Ben ona destek oluyorum, onu yalnız bırakmıyorum. Bu tek bizim mücadelemiz değil, tüm işçilerin ve hanımlarının mücadelesi.

Buradan Çemen işçilerinin eşlerine sesleniyorum. Bizler ne kadar çok olursak o kadar güçleniriz. Çoluk çocuğumuz babalarına bir an önce kavuşuruz ve eşlerimiz işlerine geri dönerler. Bunun için hepimiz bir olmalıyız. Gelin işçi hanımları birleşelim. Eşlerimizi yalnız bırakmayalım. Her şey çocuklarımızın geleceği için. Mücadele tek başına verilmez. Siz de gelin bize katılın. Birlikte bu savaşı kazanalım. Ve son olarak da kimse şunu unutmasın; zafere giden yolda çekilen çile kutsaldır. Saygılarımı sunuyorum.

Çemen Tekstil İşçisi Eşi

ANTEP'TE DESTEK YÜRÜYÜŞÜ

DİSK, Türk-İş, KESK ve Kamu-Sen, 24 Şubat günü yaptıkları bir basın açıklamasıyla Tekel ve Çemen işçilerine destek olmak amacıyla bir dizi eylem kararı aldılar. Bu karara göre ilk eylemleri olan meşaleli yürüyüşü 25 Şubat 2010 günü gerçekleştirdiler. Saat 17.00'de Öğretmenevi önünde toplanmaya başlayan sendikalar ve kitle örgütleri 17:30 gibi yürüyüşe

başladılar. Kırkayak Parkı'na doğru yürüyen kitlenin en başına pankartlarıyla grevdeki Çemen işçileri geçti. Yürüyüş boyunca "Tekel İşçisi Yalnız Değildir" "Çemen İşçisi Yalnız Değildir" "Tekel Çemen Omuz Omuz" "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır"

"Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği Platformu eylemde Çemen işçileriyle birlikte yürüdü. Eyleme ayrıca TÜMTİS işçileri de pankartlarıyla ve kitlesel bir şekilde katıldı. Kırkayak Parkı'nda devam eden eylem yapılan açıklamaların ardından 18:00 civarında sona erdi.

Mücadele Birliği/Antep

ÇEMEN TEKSTİL İŞÇİLERİNE POLİS SALDIRISI

22 Şubat günü grevlerinin 42. gününe giren Çemen Tekstil işçilerine polis saldırdı. Çemen Tekstil patronunun burjuva kanunlarında bile yasaklanmış olan, dışarıdan grev kırıcı işçi getirerek işyerini çalıştırmasına işçiler yine sert tepki gösterdi. 15:00 vardiyasının çıkışında grevdeki işçiler grev kırıcılara karşı müdahalede bulundu. Yine grev kırıcılarını taşıyan servis araçları taşlandı. Bazı grev kırıcılar yaralandı.

Ardından polis grevdeki işçilere coplarla saldırdı. İki Çemen işçisi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. İki işçinin dışında çok sayıda işçi de darp edildi. Olayların gerginliği devam ederken Antep'in gençlik örgütleri, yaptıkları yürüyüş sonrasında Çemen işçilerini ziyaret etti. Gerginliğin üzerine gelen ziyaret sırasında sendika yöneticilerinin ve işçilerin ziyaretçilere "siz şimdilik geride durun" uyarılarına gençlik de kenarda durarak uydu. Bayrakları ve dövizleri açık bir şekilde bekleyen gençler bir süre bekledi. Daha sonra sendika yöneticileri polisin tehditler savurduğunu ve oradan ayrılmama durumunda polisin panzerle müdahale edeceğini belirtti. Bizler bu durumu işçilerle görüşmek istedik. İşçilerle yaptığımız görüşmeler sonrasında i-

se işçiler bizleri ne kadar sahiplendiklerini belirttikten sonra "her zaman sizleri yanımızda görmekten mutluluk duyarız, fakat şimdi özel bir durum var. Siz şimdilik gidin daha sonra istediğiniz zaman yine bekleriz, desteklerinizi mutlaka sürekli bekliyoruz" dediler. Mücadele Birliği Platformu'ndan bir arkadaşımız da bunun üstüne "grevin en başından beri söylüyoruz. Burada siz komutansınız. Sizin dediğinizi yaparız. Siz bize burada durun deyin dururuz, barikatın önüne geçin deyin geçeriz, panzerin önüne geçin deyin geçeriz. Onların yapmak istediği bizleri saldırı gerekçesi yaparak sizleri burada yalnız bırakmak. Şimdilik gidiyoruz, ama her zaman yanınızda olacağız" şeklinde bir konuşma yaptı. İşçilerle grev çadırı içerisinde konuşmalar esnasında panzer de çadıra yanaşarak konumlandı. Bu esnada otobüse doğru işçilerin de katıldığı "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "Çemen İşçisi Onurumuzdur", "Öğrenciler Sokakta İşçilerin Yanında" sloganlarıyla yürüdü. Otobüs hareket ettikten bir süre sonra gergin bekleyiş, panzer ve polislerin geri çekilmesiyle sona erdi.

Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak biliyoruz ki; "devlet egemen sınıfların baskı ve zor aracıdır", polis de sermayenin polisidir. Polisin yeri sermayenin yanındır, polisin görevi bu grevi başarısızlığa uğratmaktır. Antep polisinin burada yapmak istediği Çemen Tekstil işçilerini yalnız bırakarak mücadelesini boğmaktır, dışarıdan gelen devrimcileri hedef göstererek onlardan ayırmaktır, "bu mücadelede devrimciler varsa saldırı tehdidiyle karşı karşıyasınız" mesajı vermektir. Çünkü ancak o zaman Çemen işçisinin mücadelesini ezebileceğini düşünüyorlar. Fakat bunu başaramayacaklar. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak asla Çemen işçisini yalnız bırakmayacağız. Bu mücadelenin başarıya ulaşması için elimizden gelen her şeyi yapmaya hazırız ve yapacağız. Çemen İşçisinin de içerden ve dışarıdan kendisine yönelen bütün engelleri aşacağına ve Antep işçi sınıfına tarihsel bir örnek sergileyebileceğine inanıyoruz.

**Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği
Çemen İşçisi Yalnız Değildir
Antep Mücadele Birliği Platformu**

Gençlik Çemen İşçisi İçin Ayakta

Çemen işçisinin mücadelesine gençlik cephesinden destek vermek amacıyla Antep'in gençlik örgütleri 22 Şubat Pazartesi günü bir araya geldi. Antep'te insanların en yoğun olduğu Gaziler Caddesi'nin en başında saat 13.30'da toplanmaya başlayan gençler katılımcıların gelmesiyle beraber yürüyüşe geçti. "Tekel, İtfaiye, Kent AŞ, Esenyurt, Çemen Kavgayı Büyütüyor, Gençlik Yürüyor" pankartının açıldığı yürüyüş boyunca kitle sık sık "Çemen Tekstil İşçisi Yalnız Değildir", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Biji Tekoşına Karkeren", "Fabrikada Üreten Sokakta Direnen Emekçiye Bin Selam", "Gençlik Sokakta İşçilerin Yanında" sloganları atıldı.

DÖB'lü öğrenciler de "Dünya Emegin Olacak", "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz", "Denizlerin Yoldaşlarından İşçi Sınıfının Kavgasına Bin Selam", "Yaşasın İşçilerin ve Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "Tekel Çemen Marmaray Kent AŞ Esenyurt Eko İşçileri Yalnız Değildir" Devrimci Öğrenci Birliği imzalı dövizleriyle ve DÖB bayraklarıyla kitlesel bir şekilde yürüyüşteki yerlerini aldılar.

Oldukça coşkulu geçen yürüyüş Gaziler Caddesi'nin sonuna kadar sürdü. Balıklı Parkı'na geçilerek orada bir basın açıklaması ger-

çekleştirildi. Açıklamada kapitalist sistemin bütün dünyada bir bunalım yaşadığı, buna paralel olarak da işçi ve emekçilere yönelik saldırıların her geçen gün yoğunlaştığı, bunu ülkemizdeki gelişmelerden de görebileceğimiz belirtildi. Tekel, Kent AŞ, Esenyurt Belediyesi, İtfaiye işçileri ve Çemen Tekstil işçilerinin sorunlarına değinilen açıklama "...bizler de emekçi ve öğrenci gençlik olarak biliyoruz ki işçi sınıfının zaferi bütün işçi ve emekçilerin zaferi olacaktır. İşçi ve emekçi çocukları ola-

rak yaşadığımız bütün sorunların temelinde bu sömürüye dayalı sistemi görüyoruz. Nasıl ki işçi ve emekçiler haklarını ancak birleşik bir mücadele ile kazanabileceklerini düşünerek dayanışmayı örlüyorlarsa bizler de aynı düşünceyle emekçi ve öğrenci gençlik olarak işçilerin mücadelesine sesimizi katıyoruz. Bunun için bütün gençliği, işçileri ve emekçileri Çemen ve Tekel işçileriyle dayanışmaya çağırıyoruz ve haykırıyoruz; Gençlik Sokakta İşçilerin Yanında" denilerek sona erdirildi. Yüzü aşkın gencin katıldığı eylem Devrimci Öğrenci Birliği, Genç Sen, SGD, YDG, Mesop Gençliği, Gençlik Muhalefeti, Yeni Toplum Derneği Gençliği tarafından organize edildi.

Açıklama sonrasında ise Çemen işçilerini ziyaret etmek için yola çıkıldı. Çemen işçileri ziyaret edildi.

Mücadele Birliği/Antep

KAVGA BITMEDİ DA

Tekel işçilerinin Ankara'nın orta yerinde yaptıkları büyük direniş Danıştay'ın kararını fırsat bilen sendikacılar tarafından bitirildi. Düzenin kalbinde, Meclis'e bir kaç yüz metrelik mesafede, bir işçi cumhuriyetini andıran "Çadır Kent" in alelacele ve işçilerin iradesine rağmen ortadan kaldırılması Hükümeti bir parça rahatlattı.

Daha doğrusu, hem hükümet hem de bu büyük direnişi artık sırttan atılması gereken ağır bir yük olarak görmeye başlayan sendikacılar bu işten yağdan kıl çeker gibi sıyrıldıklarını sandılar ama gerçeğin böyle olmadığını anlamaları için uzun süre geçmesi gerekmedi.

Tekel işçileri direnişi zafer elde edene kadar sürdürmeye son derece kararlıydılar. Onun için sendikanın çadırların kaldırılması kararını protestolarla karşıladılar. Çadırların kaldırılmasını isteyenler işçiler değil, sendikacılar. Sendikacılar ise, karşı çıkarsalar da işçilerin sendika kararlarına uyacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden apar topar hazırlanmış bir açıklamayla çadırların sökülmesi kararını açıkladılar. Danıştay kararının yarattığı fırsat kaçırılmamalıydı.

Ne var ki bu arada ufak(!) bir hata işlediler. Şöyle: işçileri yatıştırmak için aslında direnişin bitmediğini, aksine her tarafa taşınacağını, "Her Yer Tekel Her Yer Direniş" sloganıyla hareket edeceklerini, çadırları sökme kararının eyleme verilmiş bir mola olduğunu, 1 Nisan'da Ankara'da toplanıp bir günlük eylem yapacaklarını söylemeyi de ihmal etmediler.

Sendikacılar, böyle bir söz verirlerken aslında günü kurtarmaya çalışıyorlardı. Kendileri verdikleri sözde ciddi değillerdi, işçilerin de bunu ciddiye almayacaklarını düşündüler. Tam tersi oldu. İşçiler, sendikanın söylediklerini fazlasıyla ciddiye aldılar ve gittikleri her yeri eylem yerine çevirmeye başladılar. Şimdi gözler 1 Nisan'a çevrilmiş durumda.

Ama Nisan ayında ortaya çıkacak durum ne olursa olsun "Tekel Direnişi" daha şimdiden işçi sınıfı tarihinde bir dönüm nok-

tası olma özelliğini kazandı bile. Bu bakımdan bu büyük direniş her yönden incelenmeyi hak etti. Çünkü bu Direnişin etkileri, tıpkı 15-16 Haziran Direnişi gibi, bundan sonraki bütün işçi sınıfı hareketi üzerinde derin izler bırakacak, işçi sınıfının her bölümü, sermaye sınıfına ve devlete karşı eyleme geçerken "Tekel Direnişi" örneğinin yolundan ilerlemeye çalışacak.

Kitle eylemlerinin mantığı böyle işler. Kitleler, kendi yaşamsal sorunlarının çözümü için eyleme geçmeye karar verdiklerinde öncelikle, geride kalan en ileri eylemi tekrar etmeye çalışırlar. Yeni ve daha ileri bir eylem biçimi bulana kadar da bunu yaparlar. Ancak, tekrar ettikleri biçimden daha ileri bir biçim bulduklarında eskiyi hemen terk ederek yeni olana yönelirler.

Bu saptamamızı doğrulayan örnekler, "Tekel Direnişi" daha sürerken ortaya çıkmaya başladı. Tariş işçileri başka biçimlerle sonuç alamadıklarını görürlerse "Tekel Direnişi" örneğini tekrarlayacaklarını açıkladılar bile. Ama biz şimdi bu durumu bir kenara bırakarak, "Tekel Direnişi"nin başka yönlerine bakalım.

Emekçi Sınıfların Mücadele Birliği!

Tekel işçilerinin direnişi, daha ilk günlerinden itibaren emekçi sınıfların ilgi odağı oldu. Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrimin bütün toplumsal güçleri gözlerini "Tekel Direnişi"ne çevirdiler. "Tekel Direnişi" kısa zamanda tüm gözlerin üzerine çevrildiği bir odak haline geldi.

Neden? Nedeni basit. İki ülkenin emekçi sınıfları Tekel işçilerinin hükümete karşı bir eylem içinde olduğunu görüyorlardı ve Tekel işçilerinin zaferinin kendi mücadeleleri açısından önemini anlıyorlardı. Tekel işçilerinin kazanması ve hükümetin yenilmesi kendi zaferleri anlamına gelecekti. Çünkü böyle bir yenilgi hükümetin direncini kıracağı gibi kendilerine yol da açmış olacaktı.

Devrimci komünist mücadele açısından bu durumdan çıkarılması gereken başlıca iki sonuç vardır. Birincisi, bu kadar geniş bir

kitlenin hükümetin işçi sınıfının bir bölümü karşısında yenilgisini istemesi kitlelerde hükümete ve hükümet somutunda aslında düzene karşı birikmiş öfkenin, devrimci eyleme duyulan isteğin, baskı ve sömürden kurtulma isteğinin ne denli güçlü olduğuna işaret eder. Sayıları milyonlarla ölçülen emekçi sınıflar şimdi bu hükümetten ve hükümetin temsil ettiği düzenden kurtulma isteklerini bu şekilde açığa vuruyorlar.

İkinci önemli sonuç ise işçi sınıfının devrim mücadelesinde pratikte ortaya çıkan rolüne ilişkindir. "Tekel Direnişi" etrafında kenetlenen emekçi sınıflar, işçi sınıfının öncü rolünü pratikte kabul etmiş olduklarını, işçi sınıfını öncü olarak tanıdıklarını ortaya koymuş oldular. Nesnel koşullar bu somut eylemde işçi sınıfını kendiliğinden öne çıkardı ve kitleler işçi sınıfının öne çıkan bölümü etrafında kenetlenerek sınıfın rolünü kabul ettiklerini eylemleriyle gösterdiler.

"Tekel Direnişi" etrafında emekçi sınıfların ve gençliğin nasıl bir eylem ağı örgütlerini gördük, biliyoruz. Ortaya çıkan durum sosyal reformistlerin ve oportünistlerin söyledikleri "dayanışma"dan çok daha öte bir şeydi. Bu bir mücadele birliği idi. Sözkonusu olan ortak düşmana karşı, aynı amaçlar için, aynı zaman diliminde emekçi sınıfların mücadelesiydi.

İşçi sınıfının değişik bölükleri olan Marmaray, Kent A.Ş, Çemen, Esenyurt Belediye işçileri ve daha sayamadığımız pek çok işletme/fabrika işçilerinin "Tekel Direnişi"ne yaklaşımları destek/dayanışma kavramlarıyla açıklanamaz. Yüz binlerce kamu emekçisinin, hükümetin tehditlerine rağmen iş bırakması da benzer kavramlarla açıklanamaz. Çünkü kamu emekçileri "Tekel Direnişi"nin zaferi için harekete geçerlerken kendi yaşamsal sorunlarının çözümü için de mücadele ettiklerinin bilincindeydiler. Direniş kendilerinin direnişiydi.

Sonuçta, milyonlarca emekçiyi içine alan bir mücadele birliği süreci ortaya çıktı. Şunun da altını çizmek gerekir: emekçi kitlelerin bu mücadele birliği sendikacıların en-

KAVGA YENİ BAŞLIYOR

gelleme çalışmalarına rağmen ortaya çıkmıştır. İş bırakma eylemine olsun, işçilerin Ankara'ya gelip eylem yapma isteklerine olsun en büyük engel burjuva sendikacılardan geldi. İşçilerin ve diğer emekçilerin Ankara'ya gelmelerini engellemek ya da iş bırakmaları önlemek için sendikacıların özel çaba harcadıklarını Tek-Gıda İş Başkanının kendisi açıkladı.

Demek ki, işçilerin önünde düzeni ve hükümeti koruyan bu sendikacı barikatı olmasaydı Ankara'nın milyonlarca emekçinin ayak sesleriyle sarsılması işten bile değildi. Ama durum ne olursa olsun, "Tekel Direnişi", emekçi sınıfların mücadele birliğinde çok önemli ve ileri bir aşamanın yakalandığını; dipten gelen bu dalganın bundan böyle büyüyerek ilerleyeceğini gösterdi.

Direnin Zayıf Noktaları!

Bütün büyüklüğüne, sarsıcı etkilerine ve milyonları etkisi altına alan gücüne rağmen "Tekel Direnişi"nin zayıf yönleri de vardı. İşçi sınıfı hareketini bekleyen daha kapsamlı eylemlere hazırlık babında bu yönlerin de bilince çıkarılması gerekir.

Bu zayıf noktaların başında eylemin bir türlü sendikal etkiyi kıramaması geliyor. Eylemin işçilerin baskısıyla yapıldığını, işçiler tarafından hazırlandığını biliyoruz. Sendika, burada işçilerin isteklerine boyun eğmekten, daha doğrusu, uygun anı yakalayınca ya da değil, boyun eğmekten başka bir şey yapmadı. "Uygun an" direniş başladıktan sonra geldi. Sürecin başında, sendikaya rağmen yol almak zorunda kalan işçiler, eylem başladıktan sonra tek birleştirici unsur olarak sendikanın inisiyatifi altına girmek zorunda kaldılar.

Sendika, başından beri istemediği eylemi, işçilerin öfkelerini üzerine çekmeden bitirmek için elinden geleni yaptı. Bu bilinen ve beklenen bir durumdu. İşçilerin yapması gereken ise komiteler ya da konseyler biçiminde örgütlenerek inisiyatifi sendikanın elinden almaktı. İster "Çadırlar Konseyi" ister "Çadırlar Komitesi" ya da başka bir ad

altında olsun, işçiler kendi mücadele organlarını oluşturmalydılar.

Tekel işçileri "kazanmak için ne yapmalıyız" diye sorduklarında sosyal reformistler ve oportünistler işçilere sendikayı aşacak önerilerle gidemediler. Leninist Parti, işçilere komiteler ya da konseyler biçiminde örgütlenerek süreçle ilgili tüm kararları kendilerinin almalarını önerdi. Bu önemli bir noktaydı zira sendikanın türlü çeşitli oyunlarla direnişi bir şekilde bitirmeye çalışacağı gün gibi ortadaydı.

Ne yazık ki, işçiler Leninist Partinin önerisinin gereğini yerine getirmediler; getirmediler. İleri işçiler bu öneriyi yerinde bulmalarına karşın bunu yaşama geçirebilecek güç ve etkiyi kendilerinde bulamadılar. Bunda, kendilerine bu konuda hiçbir yardım ve destekte bulunmayan, sendikayla arayı bozmamak için binbir takla atan sosyal reformist ve oportünist siyasetlerin payları olduğunu da eklemek gerekir.

Direnin bir diğer zayıf noktası, talepler konusunda ortaya çıktı. İşçiler, kendiliğinden bilincin sonucu olarak taleplerini dar mesleki sınıf çıkarlarıyla sınırlamışlardı. Bu sınırlılık hem sendikanın hem de hükümetin işine geliyor, onların işini kolaylaştırıyordu. Çünkü hükümet olsun sendika olsun, eylemin sonuçsuz kalması için bir yandan taleplerin sınırlı kalması diğer yandan eylemlerin de dar ve sınırlı olması için özel çaba harcıyorlardı.

Yapılması gereken kendiliğinden ortaya çıkıyor. İşçiler ne eylemde ne de taleplerde kendilerini sınırlamalydılar. Bir kez daha işçiler "kazanmak için ne yapmalıyız" diye sorduklarında sosyal reformistler ve oportünistler işçilerin kendiliğinden bilinci önünde diz çöktüler ve taleplerle eylemlerin sınırlı kalmasını hem onayladılar hem de önerdiler. Leninist Parti ise tersini yaptı. İşçilere kazanmak istiyorlarsa hem taleplerde hem de eylemde daha ileri gitmeleri gerektiğini, ancak bütün emekçi sınıfların ve Kürt ulusunun taleplerini kendi talepleri olarak öneren sürerlerse arkalarındaki kitle desteğinin

muazzam şekilde artacağını söylediler. İşçilerin, Kürt ulusunun ve tüm emekçi sınıfların yaşamsal sorunlarının çözümü bir iktidar meselesiydi. Onun için işçiler mücadele bayraklarının üstüne her şeyden önce "Bütün İktidar Emeğin Olacak" şiarını yazmalıydılar. Bu, hem işçi sınıfının tarihsel rolüne hem de öncülük rolüne uygun olandı.

Bunun dışında Leninist Parti işçilere, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı talebini ileri sürmelerini önerdi. Bu talebin Tekel işçileri tarafından ileri sürülmesi "Tekel Direnişi"ne Kürt halkının kesin desteğini kazandıracaktı. Hükümet, "direnin içinde PKK'lılar var" diyerek karşı yönde bir hamle yaptı. Böylece, Kürt halkının direnişe olası desteğinin önünü kesmeye çalıştı. Tekel işçileri bu hamleye Kürt ulusunun özgürlük hakkını savunarak yanıt verebilirdi ve vermeliydi. Bunun yapılamaması direnin bir başka zayıf noktasını oluşturdu.

Tüm yaşamsal sorunların çözümü bir iktidar –ve aynı anlamda bir hükümet- sorunu. Aslında Tek-Gıda İş başkanı farkında olmadan ve başka anlamda da olsa hükümet meselesini gündeme getirmişti. "Gerekirse hükümeti yıkarız" sözleriyle bu can alıcı sorunu ortaya atmış oldu. Tekel işçileri bu tartışmayı "Devrimci Demokratik Hükümet" hedefini öne çıkararak daha da derinleştirebilirlerdi. Bunu yapmaları, kuruluş özlemiyle dolu kitlelerin kesin desteğini işçilere kazandırır.

Eylemde ve taleplerde ileriye doğru atılacak böyle bir adım hükümetin olsun sendikanın olsun asıl korkulu rüyasydı. Onlar, işçileri hep bir beklentiye sokarak ve yerlerinde eylemsiz çakılı tutarak moral bozucu bir ortam yaratıp eylemin çözülmesini, işçilerin dağılmasını planlıyorlardı. Belki planladıkları olmadı ama korktukları da başlarına gelmedi.

Yine de biten bir şey yok henüz. Tekel işçilerinin dediği gibi "Kavga Yeni Başlıyor" □

ÇEMEN İŞÇİLERİ YÜRÜYÖR

Çemen işçilerinin grevi karalılıkla sürüyor. 8 Mart, grevin 56. günü Çemen işçileri Başpınar Organize Sanayi Çalışma Bölge Müdürlüğü önünden şehir merkezine kadar bir yürüyüş yapma kararı aldılar. İşçiler 12:00'da fabrikanın önünden çıkarak Çalışma Bölge Müdürlüğü'nün önüne servislerle geldiler.

Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde işçiler slogan atarak halaylar çektiler. Daha sonra DİSK/TEKSTİL Genel Sekreteri Muzaffer SUBAŞI Basın Açıklaması yaptı. SUBAŞI "3. Organize Sanayi Bölgesinde kurulu Çemen işverenin istememesi ve toplu sözleşmeye oturmaması nedeniyle yasal grevimizin 56. günündeyiz.

Bugün grevci işçilerimiz sendikamızın öncülüğünde organize sanayinin girişinden Gaziantep demokrasi meydanına kadar yaklaşık 15km bir yürüyüş yaparak başta işveren olmak üzere, duyarsız kalanları protesto edecekler." Çemen işçilerine demokratik kitle örgütlerinin de destek vermesini söyleyerek basın açıklamasını bitirdi.

Basın açıklamasının ardından işçiler yürüyüşe başladı. Yürüyüş sırasında "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Direne Direne Kazanacağız", "Baskılar Bizi Yıldıramaz," sloganlarını attılar. Güvenlik güçleri yürü-

yüş boyunca işçilerin yanında çevik kuvvetle kordon oluşturarak işçilerin yolu kapatmasına izin vermedi.

Yürüyüşe başladıktan yaklaşık bir kilometre sonra işçilerin yürüyüşüne izin verilmediği için sendikamızın söylemesi üzerine işçiler araçlara binerek yürüyüşün geri kalan kısmını yapacakları yere gittiler. İşçiler sendikamızın bu tutumuna karşı tepkili idiler.

Karşıyaka Şelale önüne gelindiğinden sonra servislerden inilerek yürüyüşe devam edildi. Sürekli sendika ve polisler arasında tartışma yaşandı. Polis işçilerin kaldırımdan yola inmesine tahammül edemeyerek ortalığı provoke etmeye çalışıyordu. O esnada muhabirimize yönelik polisin fiziksel müdahalesi karşısında işçiler sert tepki gösterdi. Daha sonra yürüyüş esnasında polis ile

işçiler arasında kısa bir tartışma ve arbede yaşandı.

İşçiler sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarıyla polisin baskısını protesto ettiler. Stadyumun önüne gelindiğinde işçiler oturarak trafiği kapattılar. Burada işçileri polisler kaldırmaya çalıştı ama çabaları boşa çıktı. Daha sonra emniyet yetkilisi anons yaptı. Sendika yetkililerinin işçilerin yolu açmalarını istemesi üzerine işçiler bir süre daha oturarak yürüyüşlerine devam ettiler.

İşçilerin yürüyüşü eski adliye önünde son buldu. Burada DİSK/TEKSTİL Genel Başkanı Rıdvan BUDAK bir açıklama yaptı. Konuşmasında "bir yürüyüş yaparak buraya kadar geldik. Amacımız hiç kimseyi rahatsız etmek değil. Polislerin bize Gaziantepçileri rahatsız ediyorsunuz diyerek müdahale etmeleri çok yersizdir, anlamsızdır. Türkiyeli işçi sınıfının Türkiyeli emekçilerin derdi, kimseyi rahatsız etmek değildir.

Bugün 56. gün Çemen Fabrikasının önünde işçiler, sendikayı yani anayasayı yok sayan işverene karşı sırf sendikalı olduklarını kabul ettirmek için direniyorlar. Fabrika kurmak, ticaret yapmak yasalarda nasıl ki bir haksızlık, sendikalı olmak da bir hak" diyerek 12 Eylül'ün sendikaları yok ettiğini söyledi. Daha sonra basın açıklaması sona erdi. □

TEKEL TARİŞ İŞÇİLERİNİ ZİYARET ETTİ

Ankara'dan gelir gelmez soluğu Tariş işçilerinin yanında alan Tekel işçileri, eylemlerini 81.gününde de Tariş işçilerini ziyaret etti.

"Hamdullah Uysal Ölümsüzdür" pankartıyla yürüyen Tekel işçileri sloganlar eşliğinde Tariş işçilerinin bulunduğu yere geldi. İşçiler toplandıktan sonra kortej şeklinde yürümeye başladılar. Direniş alanına girer girmez çok büyük bir coşku

oluşturdu "Tekel Tariş Ölümüne Direniş", "Ölmek Var Dönmek Yok", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarını atan işçiler, sınıf dayanışmasının güzel örneklerini yaşattılar.

İşçiler selamlaşıp bir Tekel işçisi konuşma yaptıktan sonra kendi aralarında sohbet etmeye başladılar. Tekel işçileri yaşadıkları deneyim ve tecrübeleri sınıf kardeşlerine aktardılar. Tekel işçileri Tariş

direnişi hakkında bilgi edindi. Sıcak sohbetler kuruldu, çaylar içildi. Tekel işçileri direniş yerinden ayrılırken her zaman için Tariş işçilerinin yanında olacaklarını belirttiler. Destek ziyaretlerini devam ettireceklerini söyledikten sonra halaylar ve sloganlar eşliğinde direniş yerinden ayrıldılar. □

BU DAVA TÜM DÜNYA EMEKÇİ SINIFININ DAVASIDIR

78 günlük Ankara'nın göbeğinde mücadele eden Tekel işçileri, Ankara'dan ayrıldıktan sonra eylemlerini buldukları illerde sürdürüyorlar. Tekel işçileri sadece eylemlerini buldukları illerle sınırlamayarak işçilerin mücadele birliğini örerak "Tekel Yürüyor Kavga Büyüyor" şiarıyla da sınıf dayanışmasını örüyorlar.

13 Mart günü Hataylı Tekel işçileri 61 gündür grevde olan Çemen Tekstil işçilerini ziyaret etti. Saat 11.30 civarında Çemen Tekstil Fabrikası'nın gerisinde araçlarından inerek kortej oluşturan Tekel işçileri "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Direne Direne Kazanacağız", "Çemen İşçisi Yalnız değildir", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganlarla fabrikanın önünden geçerek işçilerin yanına geldi. Karşılıklı sloganların ardından Çemen işçileri ziyarete gelen tek el işçileri ile merhabalaştılar.

Daha sonra DİSK adına konuşma yapan Nihat BENCAN "Türkiye işçi sınıfının uyanışını simgeleyen Ankara'da ve Türkiye'nin her tarafında vermiş oldukları mücadelenin sonucunda Türkiye genelinde işçi sınıfının hareketinin sembolü haline gelen Tekel işçilerinin, bugün Antep'te grev yapan Çemen işçilerine destek vermek için bir araya gelmesinden dolayı duyduğumuz memnuniyet, sizlerle paylaşmak istiyorum, hoşgeldiniz" dedi. Konuşmanın ardından "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Direnen İşçilerin Olacak", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin" sloganları atıldı.

Sonra sözü alan Tekel işçisi Nevzat "Sınıf kardeşlerimiz, ben Antep'te 80'li yıllarda Tekel işçisiydim. Şu anki başbakan toprak sahada kısa pantolonla top oynarken, ben Tekel'de çalışıyordum. Şu an ülkeye hükmettiğini sanıyor, yanıltıyor. Ben 23 yıllık işçiyim Tekel'de, 1 Şubat'tan beri işsizim. Bunun ayıbı Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nindir. Bizler 15 Aralık'ta Ankara'ya giderken en fazla 3 gün kalırız diye gitmiştik. Ama gittiğimizde baktık ki orada sizin gibi emek dostlarımızı, sınıf kardeşlerimizi görünce 'bizler yalnız değilmiz' dedik. Bu ülkede emekçi sınıfının bazı şeylere ihtiyacı vardır. Nedir o? Uyanışa ihtiyacı vardır. Bizleri copladılar gazladılar, havuzlara döktüler yine de yıldırmadılar. 78 gün orda direndik çadırlarımızı kurduk, 78 gün içerisinde bizim davamız, Tekel'in özlük hakkı davası olmaktan çıkmıştır. Bu dava, tüm Türkiye'nin hatta tüm dünya emekçi sınıfının davası olmuştur. Nedir bu? Güvencesiz çalışmaya karşı hayır. Biz üretiyoruz biz yöneteceğiz. 78 gün boyunca bütün emek dostlarından Antep'ten dünyanın her yerinden destek geldi. 78 gün geçtikten sonra direnişimizi bitirmek zorunda kaldık. Neden çünkü Ankara'ya tıkalı kaldık. Biz bu direnişi yerellere yaymak için Anka-

ra'dan çıktık. yani Ankara'dan direnişten eylemden bıktığımız için değil.

Geldiğimiz günden beri Antakya'da, hiç Antakya tarihinde görülmemiş eylemler yapmaya başladık. En son dün konvoy düzenledik" diye konuştu. Eylemlerine devam edeceklerini belirtti. Çemen işçilerinin yanlarında olduğunu da vurguladı.

Konuşmaların ardından Tekel Marşı hep bir ağızdan okundu. Sloganlardan sonra Tekel işçilerine çadırda çay ikram edildi. Öğle

yemeğini beraber yedikten sonra Tekel işçileri fabrika önünden ayrılırken Tekel işçisi Nevzat "Biz Çemen Tekstil işçilerine desteğe geldik, yalnız olmadıklarımızı söylemeye geldik. Tüm Türkiye Çemen Tekstilin yanında, tüm emek sınıfı Çemen Tekstilin yanında. Ziyaretimiz kısa oldu. Ama umuyorum öz olmuştur. Ve fırsat bulursak tekrar geleceğiz. Antep'i Çemen Tekstile emanet ediyoruz. Biz Hatay'da eylemlerimize devam edeceğiz, ama aklımız ve gözümüzün bir tarafı Çemen Tekstilde olacak" dedi.

Konuşmanın ardından "Biz çocuklarımız onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz" sloganı içerde çalışan grev kırıcıları için atıldı.

Araçlarına binmek için yola inen Tekel işçileri ve Çemen işçileri dakikalarca slogan attı. Ziyaret Tekel işçilerinin gitmesiyle sona erdi. □

AMED TEKEL EYLEMDE!

Tekel işçileri eylemlerine devam ediyorlar. Her gün farklı bir ilden Tekel işçilerinin eylem haberleri geliyor.

Diyarbakır Tekel işçileri, AKP'nin düzenlediği toplantıyı protesto ettiler. AKP milletvekilleri Abdurrahman Kurt ile Osman Arslan'ın da katıldığı toplantı salonuna girmek isteyen işçilerle AKP'li gençler ve polis arasında arbede çıktı. Bu esnada kalp spazmı geçiren Tekel işçisi Müzeyyen Yalçın hastaneye kaldırıldı.

"Her yer TEKEL, her yer direniş!", "Yalancı vekil istemiyoruz!" sloganları atan işçiler salona girmeye çalıştı. İçeri girmeyi başaran işçilere silahını gösteren bir AKP'li gözdağı vermeye çalıştı. □

TEKEL İŞÇİLERİ:

Tüm Bunlara Kürt ve Türk Halklarının Ortak Mücadelesi ile Karşı Durabiliriz

Hava-İş sendikasında muhalefet hareketi olarak örgütlendiklerini söyleyen Gökkuşuğu Hareketi, "Tekel Direnişi Işığında Sendikal Örgütlülük ve Sendikal Mücadele" adıyla Bahçelievler Öğretmenevi'nde panel düzenledi. Tekel işçilerinin katılımıyla gerçekleşen panele direnişte bulunan itfaiye işçileri ve Marmaray işçileri de katıldı. Üç oturumdan oluşan panelin ilk bölümünde Tekel işçileri, ikinci bölümünde Munzur Pekküleş ve Fikret Başkaya söz alırken, üçüncü bölümde ise kürsüde bir itfaiye işçisi, bir Marmarayı inşaat işçisi ve kaptan yan yana yer aldılar.

Tekel işçileri adına ilk sözü Diyarbakır Tekel'den Ercan Güngör aldı. Tekel direnişinin işçilerinin inisiyatifi ile başlayan bir hareket olduğuna vurgu yapan Ercan Güngör, ilk günden Ankara'ya geliş kadar yaşanan süreci ortaya koydu. "Bize hep soruldu, neden bu zamana kadar birşey yapılmadı diye. Aslında yapıldı. Ama yeterli olmadı. Bürokratik engeller çok fazlaydı. Sendikaların işine gelmedi örgütlü bir işçi sınıfı. Ama her şeye rağmen Ankara'ya geldik. Sendikaların sınırları engelleyici idi. Çeşitli kararlar alındı ama bunlar yetersizdi. İşçinin inisiyatifi yoktu. Kararlar başkanların, konfederasyonların kararıydı. Komite oluşturma çabamızdan ve kendi kararlarımızı almamızdan da bu nedenle rahatsız oldular" diyen Ercan Güngör, bu eylem boyunca başta emek şehidi olarak kabul ettiklerini söylediği Hamdullah Uysal olmak üzere bir çok arkadaşlarının çeşitli mağduriyetlerle karşılaştıklarını sendikanın bu sorunlarla işçiyi yalnız bıraktıklarını ekleyerek sözlerine son verdi.

Ardından İzmir Tekel adına panele katılan Birnaz Altun söz aldı. Tekel direnişi boyunca en radikal eylemlerde dahi bu kadar heyecanlanmadığını belirtti. Ne de olsa kürsülerin değil üretim alanlarının ve eylemlerin insanlarıydı. Samimi bir itirafla konuşmasına başladı. "Aslında ben Ankara'ya doğru yola çıktığımızda birkaç gün içinde geri döneceğimizi düşünüyordum.

Birçok arkadaşımız da böyle düşünüyordu. Ama yaşanan süreçte bunun yalnızca Tekel'in değil tüm emekçilerin sorunu olduğunu anladım. Şimdi tüm bu sorunların yükünü omuzlarımda hissediyorum. Sokakta geçen günler zordu ama yapmamız gerekiyordu. Bunun bilinciyle hareket ettim. Umut-suzluğa umut olduğumuzu düşünüyorum. Perdeyi biraz yırttık, güneşi gösterdik. Bundan sonrası hepimize düşüyor. Emeğin hakim olduğu bir ülke görmek istiyoruz. 1 Nisan'da Ankara'da birlikte olalım. Ölmek var dönmek yok, dedik ve böyle devam etmeli" diyerek sözlerine son verdi.

İstanbul Tekel'den Metin Aslan ise özelleştirmenin işçi ve emekçilere genel bir saldırı olduğuna değinerek, Tekel'in özelleştirme sürecini anlattı. 4C statüsünde çalışmak demenin kölelik koşullarında çalışmak demek olduğuna değinen Metin Aslan, "eylemin birçok kazanımı oldu, şimdi görev süreci zaferle taçlandırmakta" dedi. "Çadırkentte nasıl değiştiğimizi gördük. Orada en çok sendikamıza karşı mücadele etmek zorunda kaldık. Valilik çadırlar kaldırılmadan bir süre önce bir açıklama yapmıştı. Her iki tarafı da memnun edecek gelişme olacak diye. Bu anlamıyla Danıştay kararı planlı projeli bir durumdu" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Adıyaman Tekel'den Osman Fırat konuşmasına direnişte bulunan tüm işçilere selamlar göndererek başladı. "Et-Balık, Sümerbank, Tekel, tütün ekiciliğinin bitiril-

diği bir kentten geliyorum. Güneydoğunun en sahipsiz ilidir Adıyaman. 30 yıldır devam eden savaşta binlerce insanımızı kaybettik. Zafer işareti yapan çocuklarımıza 20 yıla yakın cezalar veriliyor. Tüm bunlara Kürt ve Türk halkının ortak mücadelesi ile karşı durabiliriz. Ankara girişinde bizler beş saat bekletildik. Bize Kürt illerinden gelenlerin Ankara'ya alınmayacağı, ama diğer illerden gelenlerin girebileceği söylendiğinde, orada tam bir bütünlük içinde davrandık.

"Kürt işçileri alınmadan biz de girmiyoruz" diyerek Tekelcilerin bütünlüğü daha orada sağlanmış oldu. Sınıf bilinci Ankara girişinde bize yol göstermişti." Ardından sözlerine şöyle devam etti, "Sendika ağalarının her türlü oyunuyla karşılaştık. Genel grev kararını bekledik. Ama olmadı. Birçok şey yaptık. Kürsü işgali gerçekleşti, ardından Türk-İş işgali geldi. Ankara'nın çeşitli yerlerinde yapılan etkinliklere katılmamız engellenmeye çalışıldı. Şeker, Enerji, İtfaiye, her kesimdeki işçilere sesleniyorum, Tekel'e sahip çıkmak değil sınıfımıza sahip çıkmak için uğraşalım. (...) 78 günün ardından ara verdik. Bu süreç boyunca en büyük eksikliğimiz komiteleri kuramamak oldu. Bu hareket biz Tekel işçilerine ve sosyalist harekete bir beden büyük geldi. Sendika ağalarının ise yapacak bir şeyleri yoktu" diyerek bir şiirle son verdi. "Toprağa değse de başımız/Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız."

Son olarak İstanbul Tekel'den İbrahim Yetkin söz aldı. "Ankara'da bir güç olduğumuzu gördük. Bu direnişin ardında sendikalar yoktu. Sendikalar ciddi anlamda kararlar alsaydı sınıf daha iyi bir yere gidecekti. Sendikacılar, bir kez daha gördük ki, işçinin değil işverenin temsilcisidir. Eğer halktan gelen destek olmasaydı direniş bu kadar sürmezdi."

Diğer iki oturumun ardından tartışma bölümü ile panel geç bir saatte sonlanmış oldu. □

TARIŞ RÖPORTAJ

Tekel işçileri çadırların sökülmesinden sonra buldukları illere döndüler. İzmir Tekel işçileri dönüş yolunda evlerine gitmeden önce Tariş işçilerini ziyarete gittiler. Biz de Tekel işçilerinin yanındaydık. Tariş işçileriyle ve sonrasında Tekel işçileriyle söyleştik.

Mücadele Birliği: Merhabalar. Bize bugüne nasıl geldiği ile ilgili bilgilendirmede bulunabilir mi siziz?

1. İşçi: Bir yıldan beri dışarıdayız. İlk altı ay kısa dönem çalıştık sonra bunu bir altı ay daha uzatarak kısa dönem çalıştırdılar. 1 Mart 2010'da işyerine geldiğimizde çıkış aldığımızı öğrendik. Ve bunu öğrendiğimiz andan itibaren eyleme başladık.

Mücadele Birliği: Peki bundan sonra ne yapacaksınız?

1. İşçi: Kazanana kadar buradayız. Bizler hakkımızı istiyoruz. Fabrikayı açar ve bizi alırlarsa girer çalışırız. Bize iş verdiler de çalışmadık mı? Ama açmıyorlarsa açamıyorlarsa o zaman hakkımızı verecekler.

Mücadele Birliği: Peki tazminatlarınız ne oldu?

1. İşçi: İşte şu an onun için buradayız. Tazminatlarımızı alabilmek için ve almadan da buradan bir yere gitmeyeceğiz. Biz işçiler olarak kazanana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

Mücadele Birliği: Bugün eyleminizin kaçınıcı günü ?

2. İşçi: Bugün 3. günü. Bizler tazminatlarımız için mücadelemizi sürdürüyoruz.

Mücadele Birliği: Peki patronların buna karşı tutum ve davranışları nasıl?

2. İşçi: Patronlar kıdem tazminatlarımızı ödeyeceklerini söylüyorlar ama bunun için yaptıkları hiçbir somut adım yok. Bizi yalanlarla dolanlarla bugüne kadar getirdiler. Kimi arkadaşlarımız işlerini istiyorlar ama ben bunu istemiyorum ben hakkım olanı, tazminatımı istiyorum.

1. İşçi: Hepimizin borcu harcı var. Yarın öbür gün kapımıza borçlular dayanırsa

ne olacak! Patronlar bunu düşünmez tabii, onların tuzu kuru.

2. İşçi: Yeni gelen yönetim tüm suçu eski yönetime atıyor. Biz böyle borçlu aldık burayı diyorlar. Eski yönetimin bu kadar borç yaptığını bile burayı aldılar. Hepimiz burayı kurtaracaz arkadaşlar, dediler; ama verdiği hiçbir çaba yok. Yapılan ortada hepimiz dışarıdayız.

3. İşçi: Fabrikada çalışmak istiyorum ben, 13 senemi bu işe verdim. 13 yıllık bir emeğim var. İşler yoğun olduğu zaman aç kaldım, yemedim, suyum içmedim çalıştım. Yönetimin bize yaptığını hakketmiyoruz. Biz onlara bu kadar mülkiyet verdik, biz, işçiler olarak. Hakkımızı istiyoruz, alın terimizi istiyoruz.

Mücadele Birliği: Size destek veren oluyor mu?

3. İşçi: Biz Tekel işçileri bize desteğe geldiğinde çok gururlandık ve kendimize dönüp baktık [(Araya Tekel işçisi girdi) bunu en iyi Tekel işçisi bilir. Bunu ancak yaşayanlar bilir bunun için Tekel işçileri ekmeklerini de, soğuğu da, sıcaklığı da, kavgasını, mücadelesini de paylaşmaya hazır. Ama bizi sağcı-solcu, alevi-suni Kürt-Türk ve mezheplere bölmek istiyorlar. Biz buna karşı "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" ile cevap verirsek kazanırız]

Eşimle birlikte mücadele ediyorum. Yaşadığım duygu çok farklı, eşimle aynı işe aynı yılda girdik. Ben Sökeliyim eşim Manisalı. Benim dedelerim de çiftçiydi, yani biz Ege'nin yerli insanyız. Ben Yörüküm.

4. İşçi: Ben dokuz yıldır Tariş'te çalışıyorum. Benim babam da Tariş'in eski çalışanlarından. Biz hem işçiler hem de çiftçiler olarak çok mağduruz. Köyde e-kim yapamıyoruz. Çiftçi öldü. Benzin çok pahalı. Bunları benim babam çiftçi olduğu için söylüyorum. Biz de bir yıla yakın zamandır yarım çalışma sistemiyle karın tokluğuna çalışıyorduk. Ta ki 1 mart 2010 kadar. Sonrası malum, buradayız. Tariş'te hepimizin emeği var. Ama en fazla bizim hakkımız yeniliyor burada. Patron diyor ki

Tariş zarar ediyormuş! Hepsi yalan! Toprağı sata sata bu hale geldik. Biz şimdi kıdem tazminatımızı istiyoruz. Aslında iş de istiyoruz ama yok. Burada çalışan arkadaşların çoğu kıdem tazminatlarını aldıktan sonra köye giderler, çünkü çoğunun ailesi köyde yaşıyor. Kıdem ve ihbar hakkımızı alana kadar direneceğiz. Tekel işçileri kardeşlerimiz bize bu konuda büyük bir moral ve güç verdiler.

Burada Tekel işçilerine dönüyoruz.

1. İşçi: Dün Ankara'daydık bugün ise Tariş işçi kardeşlerimizin ziyaretine geldik. Son bir haftadan beri çok gergin günler geçirdik. Bir arkadaşımız şehit oldu, sonra arkadaşlarımız AKP il binasını işgal ettiklerinden dolayı gözaltına alındılar. Ve büyük bir umutla beklediğimiz Danıştay kararı açıklandı. Dün çok buruk bir gün yaşadık. Çadırlarımızın bu şekilde yıkılmasını beklemiyorduk. Olsun bu süreci en iyi şekilde değerlendireceğimize inanıyorum. Bugün Tariş işçilerini ziyaret ederek ilk adımı atmış olduk. Bu benim için çok anlamlı. Dün direnişçiydik bugün destekçi, yarın nerde olacağımı bilmiyorum. Buradaki coşkuyu, havayı solumak beni çok mutlu etti. Biz Tekel ve Tariş işçileri olarak omuz omuza verip birleşe birleşe kazanacağız.

2. İşçi: Dün benim için çok kötü bir gündü. Bu kadar emek, bu kadar bedel ödedikten sonra çadırların beklemediğimiz bir şekilde sökülmesi beni olumsuz etkiledi. Dünkü duygularıyla şimdiki duygularım çok farklı. Evet dün biz Tekel işçileri olarak çok kötü bir gün geçirdik, ama mücadele ve direnişimiz bitmedi. Belki şimdilik çadırlarımız kaldırılmış olabilir ama biz bugün Tariş işçilerinin yanındayız. Sesimizi gücümüzü buradaki arkadaşların mücadelesine destek vermek için harcıyoruz. Burada olmak çok anlamlı. Dün geçen kötü bir günden sonra moralim tekrar yerine geldi. Biz 1 nisan a kadar Tariş işçilerine elimizden geldiğince destek vereceğiz. "Tekel Tariş zafere kadar direniş!" □

HER GÜN 8 MART HER GÜN KAVGA

Emekçi Kadınların, dünya çapında Kapitalizme Karşı Savaş Günü olarak ilan ettikleri 8 Mart, bu yıl 100. defa kutlanıyor. Bizler de Emekçi Kadınlar (EKA) olarak hem Emekçi Kadınlar Günü'nü, hem de bu tarihi olayın 100. yıldönümünü kutlamak için harekete geçtik. Biliyorduk ki bu bahar tüm çalışmalarımıza TEKEL işçilerinin tarihi eylemi damgasını vuracaktı.

Ocak ayının başlarında yıllardır 8 Mart'ları birlikte örgütlemeye çalıştığımız "Devrimci 8 Mart Platformu" ile görüşmelere başladık. Birkaç yıl önce İstanbul'da feministlerin örgütlediği "Dünya Kadınlar Günü"nü protesto ederek, kadını ezenin erkek cinsi değil sistem olduğunu, bugünün burjuva kadınların değil "işçi ve emekçi kadınların" günü olduğunu, emekçi kadınların sisteme karşı verecekleri bu mücadelede erkek işçi ve emekçilerle el ele vermeleri gerektiği ve bugünün sınıfsal özüne uygun, devrimci bir şekilde kutlanması gerektiğinde hemfikir olmuş ve Devrimci 8 Martları birlikte örgütlemeye girişmiştik. Ancak geçen yıllar içinde yaşanan fikir ayrılıkları, reformistlerin ve feministlerin de bu platforma dahil edilerek 8 Martların devrimci ve sınıfsal özünden uzaklaşmaya başlaması, son yıllarda Emekçi Kadınlar olarak platformdan ayrı 8 Mart eylemleri örgütlememize neden olmuştu. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü 100. yılında sınıfsal özüne uygun olarak kutlamak için kollarımızı sıvadık.

Yapacağımız çok iş vardı. Emekçi Kadınlar olarak toplandık ve programımızı oluşturmaya koyulduk. Mahalle, işyeri ve grev komiteleri oluşturduk. Hemen her yerde bir işçi, emekçi grevi, eylemi vardı ve elimizden geldiğince onların yanında olmaya çalıştık. Marmaray işçileri, İtfaiye işçilerine gittik Emekçi Kadınlar olarak. Bir bildiri hazırladık, tüm emekçi kadınları TEKEL'de eylemde olan kadın işçilere destek olmaya çağırdık. Eylemlere, basın açıklamalarına götürdük bildirimimizi, dağıttık. TEKEL işçilerini ziyarete gittik. Şubat ayı içine hafta sonları giderek bildirimimizi, broşürlerimizi ulaştırdık TEKEL işçilerine, çadırlarda sohbetler ettik. Şubat'ın son haftası ise, pankartımızı, bayraklarımızı alarak gittik TEKEL işçilerinin yanına. Bu süre içinde Devinin Tiyatro Atölyesi'nde yer alan kadın arkadaşlarımız hızla bir oyun hazırlamaya gi-

riştiler. Tüm çalışmasını kendileri yaptıkları ve tarihte kadınları anlatan bir oyunu 8 Mart'a kadar yetiştirdiler. Ve içimizden bir koro oluşturma kararı aldık. Emekçi Kadınlar Korosu adını verdiğimiz koromuzu da Grup Emeğe

Ezgi çalıştırıyordu.

8 Mart yaklaşırken tüm hedefimiz ve ilgimiz tarihi TEKEL eyleminde idi. 7 ve 8 Mart günleri yine Ankara'ya gidip Çadırkent'te işçilerin yanında olmakta planımız. Ancak Mart'ın ilk günlerinde Çadırkent'in dağıtılması, tüm programımızı değiştirdi. Emekçi Kadınlar olarak, son yıllarda olduğu gibi yine Emekçi Kadın yürüyüşü yapacaktık. 3 yıl önce Ayazma'da evi yıkılan kadınlarla, 2 yıl önce Davutpaşa'da işçi katliamının olduğu yerde, bir önceki yıl da Taksim'de olduğu gibi...

İlk eylemimiz 7 Mart günü idi. Öğlen saat 14.00'de Taksim Tramvay Durağı'nda toplandık. "Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü, EKA" pankartımızın önünde işçi, emekçi ve köylü kadınları temsilen taşınan "100" vardı, 8 Mart'ın 100. yılına ithafen, ve "Yaşasın Kürt-Türk Kadınlarının Mücadele Birliği", "Devrimci Kadınlar Zindanda Zindanlar Yıkılın Tutsaklara Özgürlük", "Şan Olsun 100. yılında 8 Mart'ı Yaratana ve Yaşatanlara", "Tekel Yürüyor Kavga Büyüyor", "Yaşasın Chicago'dan Tekel'e Emekçi Kadınların Mücadelesi" dövizlerimiz vardı.

İstiklal Caddesi'nden Galatasaray Lisesi önüne kadar sloganlarla yapılan yürüyüşte bildiri dağıttık, Taksim'deki emekçi kadınları eylemimize davet ettik.

Galatasaray Lisesi önüne ulaştığımızda, TEKEL işçileri için attık sloganlarımızı, "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Tekel Yürüyor Kavga Büyüyor", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor" dedik. Ajitasyon konuşmalarının ardından ilk sözümüzü şiirle söyledik, ardından ölümsüzleşenlerimiz için saygı duruşu vardı. EKA Korosu geldiğinde ilk önce "Nereye Payidar" diyerek herkesi işçilerle el ele direnişe katılmaya çağırdı, sonra Karadeniz kadınının yaşamını neşeli ezgileriyle getirdi alana. Kısa dilet, hep birlikte söylediğimiz Çav Bella ile sona erdi. Basın açıklamamızı okuyan arkadaşlarımız, "Bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü. Bugün, emekçi kadınların kapitalizme karşı savaş günü. Bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. yılı. Yüzyıllardır biz kadınlar hem kadın olmaktan kaynaklı eziliyoruz, hem de işçi ve emekçi kadınlar olarak yani sınıfsal olarak iki kat daha fazla eziliyor, sömürülüyor."

Bugüne kadarki tüm sınıflı toplumlarda biz emekçi kadınların bağımlılığı, köleliği ve ezilmişliği sürmüştür. Biz işçi ve emekçi kadınlar sınıfsal özümüzü unutmuyarak erkek işçi ve emekçi kardeşlerimizle birlikte yeni bir dünya kurma yolunda bu mücadeleyi yükseltiyoruz. Aylardır TEKEL işçisi kadınların o direngen, o kararlı mücadelelerine tanık olduk. Erkek işçilerle birlikte el ele verdikleri mücadele tüm dünyaya örnek oldu” dedi.

Bu sokak etkinliğimizi bitirirken, herkesi Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapılacak olan tiyatromuzu izlemeye davet ettik. Sanat Merkezi'nde yeniden parçalarını söyleyen EKA Korosu'ndan sonra, 78 gününü TEKEL işçileri ile birlikte Ankara'da Çadırkent'te geçirmiş olan kadın yoldaşımıza TEKEL eylemini anlattırdık. Onun konuşması sırasında kah güldük neşelendik, kah duygulandık.

Devinim Tiyatro Atölyesi sahneye gelip “Kızıl Kanatlılar” adını verdikleri oyunu oynadıklarında, tüm izleyenleri duygu seline boğdular. Çingene tiplmelerine gülerken, Filistin'de barikatlarda savaşa devam edebilmek için yoldaşlarının cesetlerini yemek zorunda kalan kadın savaşçılarla sarsıldık. Etkinliğimiz akşamüzeri biterken bir taraftan salonda Emegge Ezgi'nin müziklerini dinleyerek sohbet ediyor, bir taraftan erkesi günkü eylemlerin hazırlığını yapıyorduk.

8 Mart günü ilk eylemimiz, greve yeniden başlayan Atv-Sabah işçilerini ziyarete gitmek oldu. Kadın işçiler Petrol-İş'te düzenlenen 8 Mart etkinliğine katılmak üzere ayrılmışlardı. Bizler de erkek işçilerle eylem üzerine sohbet etmeye başladık. Grevdeki işçilerin ilk yaptıkları, emekçi kadınlar günümüzü kutlayıp bize bir karanfil vermek oldu. Eylemlerinin şu anki süreci, bundan sonra nasıl bir çizgi izleyecekleri vb konuları üzerine yaptığımız sohbet, Ayışığı Sanat Merkezi emekçisi arkadaşımızın ve dostumuz Ruhan Mavruk'un okuduğu şiirlerle canlandı. TEKEL işçilerinin eylemleri de ilgi odağımızdı.

Yeniden görüşmek üzere Atv-Sabah işçilerinin yanından ayrıldık. Saat 16.00'da da Taksim Tramvay Durağı'nda basın açıklaması yapacaktık. Yine erkek yoldaşlarımızla birlikte “Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü, EKA” pankartımızı ve Mücadele Birliği Platformu bayraklarımızı açtık. Yapılan açıklamasında “Biz emekçi kadınlar kabuğumuzu kırılı çok oldu. Yaşamın tüm alanlarında, fabrikada, tarlada, okulda, hastanede, kısacası mücadelenin her alanında biz varız.

Burjuvazi ne kadar uğraşırsa uğraşsın, 8 Mart onların istediği gibi içi boşaltılmış, sınıfsal özünden uzak bir gün olmayacak. Biz işçi ve emekçi kadınlar sınıfsal özümüzü unutmama-

arak erkek işçi ve emekçi kardeşlerimizle birlikte yeni bir dünya kurma yolunda bu mücadeleyi yükseltiyoruz. Aylardır TEKEL işçisi kadınların o direngen, o kararlı mücadelelerine tanık olduk. Erkek işçilerle birlikte el ele verdikleri mücadele tüm dünyaya örnek oldu.

Ne Bursa'da yakılarak katledilen 5 tekstil işçisi kadını unuttuk; ne İkitelli'de sel felaketinde boğularak katledilen 9 kadın işçiyi; ne madencileri; ne Tuzla Tersaneleri'ni; ne Davutpaşa'daki patlamaları unutmamak, unutturmayacağız. 77'de Taksim Meydanı'ndaki, zindanlardaki kızıl karanfilleri; Rosalardan Semalardan Zilanlara, Sibellerden Aysunlara işçi, emekçi kadınlar, Kürt kadınları, analar olarak devraldığımız bu kavga bayrağını daha da yükseltme sorumluluğunu taşıyoruz.” dedik. Bugün de diyoruz ki,

**Şan Olsun 100. Yılında
8 Mart'ı Yaratanlara ve Yaşatanlara!
Şan Olsun Kürt ve Türk Kadınlarının
Mücadele Birliğine!
Şan Olsun 8 Mart Dünya Emekçi
Kadınlar Günü'ne!
Ve Şan Olsun Kızıl Bayrak
Elde Kavgada Düşenlere!”**

Emekçi Kadınlar (EKA)

HERGÜN 8 MART HERGÜN KAVGA

Sarıgazi'de Devrimci Öğrenci Birliği, DYG, YDG, DGH ve Halk Cepheği Liseliler, bir araya gelerek Mehmetçik Lisesi okul çıkışında 8 Mart ile ilgili bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Yürüyüş Mehmetçik Lisesi önünden başlayarak Sarıgazi Cemevi önüne kadar sürdü. Sık sık “Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son”, “Jin Jiyan Azadi”, “Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz”, “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü”, “Her gün 8 Mart Her gün Kavga”, “Katil Polis Liselerden Defol”, “Mehmetçik Lisesi Direnişin Simgesi” sloganları atıldı.

Cemevi önünde yapılan basın açıklamasında “Ve bugün kadınlar, tarihlerinden aldıkları güçle Meha'da, Desa'da, Tekel'de, direniyor ve özgürlüğün dinmeyen sesiyle haykırıyor. Kadınlar ki bugün grev alanlarında miting meydanlarında özgürlük hallerinde direniyor ve direndikçe kızlaşıyor. Bugün gökyüzünün yarısını tutan biz kadın-

ların, mücadelesinde yerini tutmanın adına örülmüş bir gündür. Bugün emeğimize bedeneimize ve kimliğimize sahip çıkmak ve erkek egemen sistemin zincirlerini mücadele içerisinde parçalamak için, omuz omuza vermenin günüdür. Bugün ikinci cins olarak görülmemizin karşısında bilinçli kararlı ve cüretkar mücadelemizi örgütlemenin günüdür” denilen basın açıklaması, sloganlarla son buldu.

**Sarıgazi / Devrimci Öğrenci Birliği
(DÖB)**

159. Sayı / 17 - 31 Mart 2010

ALİ YETGİN KAYBEDİLMEK İSTENİYOR!

8 Mart'tan bu yana Ali Yetgin'den haber alınmıyor. 15 Mart'ta Taksim Tramvay Durağı'nda bir eylem yapıldı. Burada toplanan kitle İstiklal Caddesi'nde sloganlarla yürüdü. “Ali Yetgin gözaltında kaybedilmek isteniyor Sağ aldınız sağ istiyoruz” yazılı pankartların açıldığı yürüyüş, Galatasaray Lisesi'ne kadar sürdü. Burada “Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri” adına yapılan açıklamada “Ali Yetgin'in evi, kaçırılmadan bir gün önce 'karakoldan arıyoruz, bir evrakı var' denilerek aranıp karakola çağrılmıştır. (...) Ali Yetgin polis tarafından kaçırılarak gözaltında kaybedilmek istenmektedir. Yoldaşımızı, dostumuzu, arkadaşımızı, kardeşimizi karanlığın bekçilerinden istiyoruz, alacağız da! Bizden onu sağ aldınız sağ istiyoruz” dendi.

ANTEP'TE 8 MART COŞKUSU

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla Antep EKA (Emekçi Kadınlar) olarak bir yürüyüş gerçekleştirdik. 7 Mart Pazartesi günü gerçekleştirdiğimiz eylem saat 13:30'da Kırkayak Parkı'nda toplanılmasıyla başladı. Gelecek olan kişilerin beklenmesinin ardından "Yaşasın Emekçi Kadınların Mücadele Birliği/ EKA" imzalı pankartımızı açarak sloganlarımızı haykırdık.

Kitlenin toplanmasının ardından yürüyüşe geçildi. Yürüyüşe emekçi kadınlar en önde ve kızıl fularlarla yerlerini aldılar. Yürüyüş boyunca devrim ve iktidar sloganları hiç susmadı. "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Kadın Erkek El Ele Yürüyoruz Devrime", "Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emekçinin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını eylem boyunca gür bir şekilde haykırdık. Yürüyüşte ayrıca Kürtçe ve Türkçe hazırladığımız dövizler ve Mücadele Birliği, DÖB ve DİK'in Deniz bayrakları da taşındı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca çevredeki insanların yoğun bir ilgisi ve alkışlı destekleriyle karşılaştık. Heykel Meydanı'na geldiğimizde ise yine atılan sloganların ardından EKA'nın basın açıklaması okundu. Açıklamada 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününün ortaya çıkışı ve sermayenin

liğin da geleceğini tehdit eden kapitalizmi ortadan kaldırmak için bütün emekçi kadınları mücadelenin en ön saflarında olmaya çağırıyor ve 'Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz' diyoruz."

emekçi kadınların mücadelesinin baskı ve zorla engellenmeye çalışıldığı fakat bunun mücadele ile boşa çıkarıldığı belirtildi. Kadınların cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürsününün de anlatıldığı açıklama "Kadının mücadelesi sınıfsal karakterinden ayrılamaz, kopartılamaz. Buna asla izin vermeyeceğiz. New Yorklu dokuma işçisi kadınlar nasıl ki kadının sınıfsal kimliğine sahip çıkışın sembolü oldularsa günümüzde TEKEL işçisi kadınlar da verdikleri kararlı mücadele ile kadın mücadelesinin sınıfsal yönünün bir sembolü oldular. Onlar kadın mücadelesinin sınıfsal karakterini yok sayan anlayışlara karşı kadın erkek birlikte mücadele vererek asıl düşmanın erkekler değil de emek sömürsüne dayalı kapitalist sistem olduğunu gösterdiler:

Kadın sömürsününün temelinde kapitalist sistem ve onun erkek egemen zihniyeti yatar. Kadın sömürsününün kaynağı olan kapitalist sisteme ve üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermeden kadınlar asla özgürlük yüzü göremeyecektir. Kapitalist sistem sadece kadının değil, milyonların yaşamlarını katlanılmaz duruma getirmiş, yaşamlarını adeta bir zindana çevirmiştir. O yüzden insanlığın gelişimi için de kapitalist sömürü sistemine son vermek bir hayati zorunluluktur. Bir bütün olarak insan-

denilerek sonlandırıldı.

Açıklamanın ardından Ekin Şiir Atölyesi tarafından şiirler okundu. Şiirlerin okunmasının ardından da Adana Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Bahara Ezgi tarafından bir müzik dinletisi gerçekleştirildi. SÖZ marşını söyleyen grup toplanan kitleye kapitalist sistemi yıkmak için Söz verdirdi. Marşın ardından da eylem sona erdirildi. Eyleme Yeni Toplum Derneği de destek verdi.

Basın açıklaması şehir merkezinde birçok insanın büyük ilgisiyle karşılaştı. Açıklama esnasında çevrede toplanan yüzü aşkın kişi ilgiyle eylemi izledi. Eyleme Antep basınının gelmemesi ise hiç şaşırtıcı değildi. Polislerin kendi aralarında konuştuğu ve gelen tek basının kasetlerini şimdilik alamadıkları ve daha sonra el koyacaklarını söylemeleri, bunun nedenini açık bir şekilde gözler önüne seriyor.

Eylemin ardından ise eyleme gelen birçok kişi ile Ayışığı Sanat Merkezi'ne giderek ortak bir şekilde eylemin değerlendirmesini yaptık. Oldukça canlı ve verimli geçen değerlendirmede emekçi kadın mücadelesinin yükseltileceği vurgusu yapıldı. Hep beraber yeni eylemlerde buluşmak üzere eylem dolu günümüz sona ermiş oldu.

Antep EMEKÇİ KADINLAR (EKA)

ANTEP KADIN PLATFORMU YÜRÜYÜŞ YAPTI

6 Mart Cumartesi günü saat 15:00'da Kırkayak Parkı'nda bir araya gelen Kadın Platformu birleşenleri 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için eski adliye önüne kadar yürüdüler.

Emekçi Kadınlar Günü için yapılan yürüşe grevdeki Çemen işçi eşleri ve çocuklarıyla ve "Sobada Odun Tencerede Aş İstiyoruz", "Kocam Hakkını Arıyor", "Kadınlar El Ele Verecek Kamil Dize Gelecek", "Kamil Şaşırma Sabrımızı Taşıma/Çemen İşçi Eşleri" dövizleriyle katıldılar.

Eski Adliye önüne gelindiğinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün anlam ve önemi üzerine bir basın açıklaması okundu. Basın açıklamasından sonra Çemen işçilerinin çocukları bir mesaj okudu. Çocuklar "biz Çemen Tekstil işçilerinin çocuklarıyız. Babamızın bu onurlu mücadelesinin sonuna kadar yanındayız. Bu haklı mücadelemizde kazanacağız" dedi.

Daha sonra çekilen halayların ardından eylem sona erdi.

MERSİN'DE 8 MART ETKİNLİĞİ

Emekçi kadınların Kapitalizme Karşı Savaş Günü 100. yılında.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. yılında Mersin Ayışığı Sanat Merkezi Girişimi olarak 6 Mart Cumartesi günü Mersin Akdeniz Belediyesi Konferans salonunda etkinlik düzenledik.

İlk etkinliğimizin verdiği heyecanla günler öncesinden hazırlıklarına başladık. Etkinliğimizi ilk olarak Mersin Üniversitesi'nde stant, afiş çalışmaları ve şiirlerle duyurusunu yaparak yola çıktık. Şehir merkezinde de afiş çalışmaları yaparak Mersin emekçilerini etkinliğimize davet ettik.

Salonun dolması ile 16:00'da başlayan etkinliğimize ilk olarak dünya emekçi kadınlar gününün tarihçesini ve önemini anlatan konuşma ile başladık. Konuşmanın ardından şiir ve türkü dinletisi ile devam edildi.

"Ve kadınlar, bizim kadınlarımız:korkunç ve mübarek elleri, ince, küçük çeneleri, koca-

man gözleriyle anamız, avradımız, yarımız..."

Şiir okuyan kadınların ardından söylenen Kürtçe ezgiler ve türküler büyük beğeni ile alkışlandı. Şiir ve müzik dinletisinin ardından tiyatro grubu sahneyi aldı.

"Burası dokuma fabrikası 40 bin kadın çalışıyor dokuyoruz ipeklileri, bir kez bile hayal edemiyoruz üzerimizde. 40 bin kadın çalışıyor bu fabrikada. Hepimizin umudu, sevinci, acısı hayalleri ayrı ayrı dokunur kumaşlara. Hepimiz ömründen 16 saat veriyoruz buraya. Bize kar kalan sadece karın tokluğu, bir de açlığın sefaletin içinde bebelerimizin büyüyen umutları..."

"8 Martın doğuşu" adlı 1857'de New Yorklu dokuma işçilerini anlatan tiyatromuzda fabrikadaki çalışma koşulları ve greve çıkarak ayaklanan kadınlar canlandırıldı. Oyunda, kadınların grev sırasında yakılarak katledilişleri sergilendi. Alevlerin sardığı sahnede dokuma işçisi kadınların 1857'den bugüne tüm dünya emekçi kadınlarına yanarak meşale gi-

bi öncülük ettiği anlatıldı. *"değil mi ki yaşamın yarısı bizim, kavganın yarısı da bizim hakkımız"* sözleriyle bitirilen tiyatro izleyiciler tarafından büyük beğeni ile alkışlandı. Tiyatronun ardından sahneyi Adana Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Grubu Bahara Ezgi aldı.

Bahara Ezgi'nin besteleri ile başlayan müzik dinletisi Kürtçe ezgilerin ardından halay parçalarıyla devam etti. Çekilen halayların ve zılgıtların ardında etkinliğimiz son buldu.

Mersin Ayışığı Sanat Merkezi Girişimi

MERSİN ÜNİVERSİTESİNDE 8 MART EYLEMİ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. Yılında Mersin Üniversitesi Yenişehir Kampüsü'nde basın açıklaması düzenlendi.

Devrimci Öğrenci Birliği'nin de içinde bulunduğu öğrenciler tarafından gerçekleştirilen basın açıklaması öncesi kadın fotoğraflarından oluşan fotoğraf sergisi açıldı.

Saat 12:30'da başlayan basın açıklamasında "100. Yılında Şan Olsun 8 Mart'ı Yaratın ve Yaşatanlara" yazılı pankart açılarak "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Kadın Erkek El Ele Yürüyor Devrime", "Kadın Erkek El Ele Örgütlü Mücadeleye", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Okunan basın açıklamasında "8 Mart 1857'de New York'ta daha iyi çalışma koşulları için 40 bin dokuma işçisinin başlattığı direniş; fabrikada patronların emriyle polislerin işçileri fabrikaya kitleyip, fabrikayı ateşe vermesi üzerine çoğu kadın 129 işçi katledildi.

1910 yılında yapılan 2. Enternasyonal toplantısında sosyalist önder Clara Zetkin 8 Mart'ı 'Dünya Emekçi Kadınlar Günü' ilan etti.(...) İşte 1857'deki bu şanlı direnişin dünyadaki emekçi kadınlara armağan edilmesinden tam 100 yıl geçti. Yüzyıllardır süren kadın sorunu ve sömürüsü hala devam etmektedir. (...) Do-

layısıyla kadın sorununun çözümü, bizzat sınıfların ortadan kalkmasıyla başarılabilir... Bizler de buradan tüm emekçi kadınların 8 Mart'ını kutluyor, sömürüye karşı mücadeleye çağırıyoruz" denildi. Basın açıklaması sloganlarla son buldu.

Mersin Devrimci Öğrenci Birliği

100. YILINDA ŞAN OLSUN 8 MARTI YARATAN VE YAŞATANLARA

8 Mart'ın 100. Yılında devrimci kurumlar Mersin'de yürüyüş ve basın açıklaması yaptı.

6 Mart Cumartesi saat 14:00'te Petrol-İş Sendikası önünde başlayan yürüyüşe Mücadele Birliği Platformu'nunda aralarında bulunduğu kurum üyeleri "100.Yılında Şan Olsun 8 Mart'ı Yaratın ve Yaşatanlara" yazılı pankart açarak Hastane Caddesi üzerinden alkış, slogan ve zılgıtlarla Taş Bina'ya yürüdü.

Yürüyüş boyunca "Yaşasın 8 Mart", "8 Mart Kızıldır, Kızıl Kalacak", "Kadınız, Haklıyız, Kazanacağız", "Kadın-Erkek El Ele, Yürüyoruz Devrime", "Jin jıyan azadi" sloganları atıldı.

Taş Bina önüne gelindiğinde basın açıklaması düzenledi. Yapılan açıklamada "Sistem ise 8 Mart'ları tarihsel özünden, emekçi muhteva-

sından kopararak, kadını mücadeledeki hedefinden saptırmak ve bilinç bulanıklığı yaratmak adına, bu günü Dünya Kadınlar Günü olarak lanse etmekte; verilen kokteyl partileri ve resepsiyonlarla göstermelik şovlar yaparak soruna yönelik yaklaşımını da gözler önüne sermektedir. Ancak hepimizce bilinmektedir ki kadını fabrikada, tarlada sömüren; şiddeti, taciz ve tecavüzü meşrulaştıran sistemin ta kendisidir ve sorunu yaratanın ona çözüm olma gibi bir niteliği de olamaz... Dolayısıyla bizler de diyoruz ki: 8 Mart açlığa, yoksulluğa maruz bırakılan; işkenceye, zulüm ve katliamlara uğrayan emekçi kadınların günüdür. Bizler de buradan tüm emekçi kadınların 8 Mart'ını kutluyor; cinsel, sınıfsal ve ulusal sömürüye karşı örgütlenmeye ve mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz" denilerek basın açıklaması sonlandırıldı.

Basın açıklamasının ardından sahneyi Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Grubu Bahara Ezgi sahne aldı. Bahara Ezgi'nin söylediği marş, ezgi ve halay parçalarıyla devam eden eylem çekilen halaylarla son buldu.

Mersin Mücadele Birliği Platformu

VARDIK, VARIZ, VAROLACAĞIZ

8 Mart 1857’de yakılarak katledilen 119 dokuma işçisi kadının katlediliş yıldönümünde İzmir’de anma eylemi gerçekleştirdik. BDSP, Alınteri, Devrimci Hareket, Demokratik Kadın Hareketi, İzmir Yeni Demokrat Kadın İnsiyatifi, Halk Cephe Kadınlar ve Mücadele Birliği Platformu’nun örgütlediği eyleme Kaldıraç, Buca Emekli-Sen, Karşıyaka Pir Sultan Abdal, TÜMTİS ve Kesk’li Devrimci Kadınlar destek verdi.

Saat 14:00’de Gümrük Telekom önünde toplanılmaya başlandı. “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü” ortak pankartının açıldığı eylemde bizler de “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emekçinin Olacak- Mücadele Birliği Platformu” ve “Gündüzlerinde Sömürülmediğimiz Gecelerinde Aç Yatmadığımız Bir Dünya Kuracağız/EMEKÇİ KADINLAR(EKA)” pankartlarını açtık. Toplanma yerinde oluşturulan kortejlerden sonra ortak sloganlar olan “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü”, “Kadın Erkek El Ele Örgütlü Mücadeleye”, “8 Mart Kızıdır Kızıl Kalacak”, “Cinsel, Ulusal Sınıfsal Sömürüye Son”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları atıldı. Saat 14:45’de yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş esnasında yol kapatılınca polisle kısa bir tartışma yaşandı. Tartışmadan sonra eylem komitesinin net tavrıyla yol açılarak ikinci kordondan yürüyüşe devam edildi. Konak Sümerbank önünde toplanıldığında eyleme öncelikle bu onurlu mücadelede bedel ödemekten kaçınmayan, en ön saflarda savaşan tüm emekçi kadınlar şahsında, Rosalar, Claralar, Zilanlar, İdiller, Sibeller, Haticeler ve daha

niceleri anısına saygı duruşuyla başlandı. Saygı duruşunun ardından basın metni okundu. Metinden sonra 78 gün boyunca Ankara’nın göbeğinde her türlü zorluğa rağmen mücadele eden ve direnişleriyle tüm işçilere-emekçilere yol gösteren Tekel işçisi bir kadın arkadaşına söz verildi. Tekel işçisi, konuşmasına başlarken 8 Mart’ın önemini üzerinde dururken ayrıca Tekel işçilerinin eylemini başından 78. güne kadar değerlendirdi. Tekel işçisinin konuşmasından sonra Nazım’ın ‘Tanya’ şiirini tiyatrolaştıran Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi oyunu sergiledi.

Ardından bir devrimci tutsağın annesi sözü aldı. Tutsak anası görüşe giderken yaşadığı sıkıntıları anlattığı konuşmasında F Tipi zindanlara da değindi.

Son olarak Grup Günışığı müzik dinletisi yaptı. Müzik dinletisinden sonra eylem “... 8 Mart Filistinli, Iraklı, Afganlı kadınlar şahsında emperyalizme ve siyonizme karşı öfkemizi haykıracağız, Kürt kadınlarının ulusal özgürlük mücadelesine sahip çıktığımız, halkların birlikte mücadelesi ve kardeşliği sloganını yükselttiğimiz gündür. 8 Mart tüm insanlığın kurtuluşu için kendisini devrim davasına adayın ve tutsak düşen kadınların sesini zindanlardan alanlara taşıdığımız, bu uğurda yitirdiklerimizin ölümsüzlüklerini haykırdığımız gündür. 8 Mart’larda ve sonrasında bizler bir kez daha haykırıyoruz, yaşamın yarısında, kavganın yarısında olan biz kadınlar ‘vardık varız varolacağız!’...” denilerek ve ortak sloganlar bir kez daha haykırıldıktan sonra eylem sona erdi.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

SELAM OLSUN ŞANLI TARIŞ DİRENİŞİNE

Selam olsun 8 Mart’ları yaratan New Yorklu dokuma işçisi kadınlara, selam olsun Paris barikatlarında yiğitçe dövüşen savaşçılara, selam olsun Nazi işgalinde korkmadan savaşan Sovyet kadınlarına, selam olsun 78 gün boyunca Ankara’nın soğuğuna aldırılmadan işçi-emekçilere örnek bir mücadele sergileyen Tekel işçisi kadınlara, selam olsun yıllar önce Tarih direnişini tarihe yazan 13 mart savaşçıları ve daha nicelerine, selam olsun eylemlerinin 8. günü olan Tarih işçilerinin mücadelesine...

8 Mart günü saat 11:00’e doğru Tarih Genel Müdürlüğü’nün önünde eylemlerinin 8. gününde olan Tarih işçilerine ziyaret ettik. “Gündüzlerinde Sömürülmediğimiz Gecelerinde Aç Yatmadığımız Bir Dünya Kuracağız Emekçi Kadınlar (EKA)” pankartını açarak ve “Tarih İşçisi Yalnız Değildir”, “Tekel Çemen Tarih Zafere Kadar Direniş”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü” sloganlarını haykırarak Tarih işçilerini selamladık. Tarih işçileri de “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganıyla bizleri selamladılar.

Mücadele Birliği adına söz alan bir arkadaşımız kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında şunlara değindi; “Bizler bugün burada Mücadele Birliği Platformu ve Emekçi Kadınlar olarak aranızda bulunmaktan büyük bir onur duyuyoruz. Bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, hepimiz bugünün anlam ve önemini biliyoruz. 1857 yılında New York’ta dokuma fabrikasında 119 işçi kadın diri diri yakılarak katledildi. 1857 yılıyla sınırlı kalmadı, bugün hala sürüyor ve sürmeye devam edecek. Bugün dünyanın bütün bölgelerinde işçi sınıfı hareketi yükselişe geçmiş durumda ve bu hareket içinde emekçi kadınlar da en ön saflarda mücadelelerini sürdürüyorlar. Nasıl ki yaşamın yarısını kadınlar oluşturuyorsa mücadelenin kavganın da yarısını kadınlar oluşturuyor ve oluşturmaya da devam edecekler”. Ardından emekçi bir anamız emekçi kadınları anlatan iki şiiri Tarih işçileriyle paylaştı.

Şiirlerin ardından Ayışığı Tiyatro işçileri Atölyesinden iki arkadaş ‘Korkmayın Çocuklar’ ve ‘Onlar ki’ şiirlerinin dramatisasyonlarını sergiledi. Ardından kadın işçilere 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla temsili olarak karanfil dağıtıldı. Daha sonra işçilerle sohbet geçildi. Sohbet sırasında uzun yıllar önce Tarih eylemlerinde yer alan 13 Mart savaşçılarına da değinildi. Yapılan sohbetlerin ardından sloganlarımızı haykırdıktan sonra işçilere “Tarih İşçileri Yalnız Değildir” sloganıyla tekrar görüşmek üzere veda ettik.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

EMEKÇİ KADINLAR DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, devrimci siyasetler tarafından Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda düzenlenen bir etkinlikle kutlandı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Kadın Hareketi, Devrimci Proletarya, Halk Cepheli Kadınlar, Yeni Demokrat Kadın İnisyatifi'nin oluşturduğu Devrimci 8 Mart Platformu tarafından düzenlenen etkinliğe Mücadele Birliği Platformu' da destek verdi.

Saat 12:00'da Sakarya Meydanı'nda toplanan kitle Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek" gi-

bi sloganlar atıldı. Yürüyüş sırasında bir süre Mithatpaşa Caddesi trafiğe kapandı. Abdi İpekçi Parkı'nda yapılan basın açıklamasının ardından 4 Şubat grevine katıldığı gerekçesiyle TÜBİTAK'taki işinden atılan Aynur Çamalan bir konuşma yaptı. 8 Mart Pazartesi gününden itibaren TÜBİ-

TAK'ın önünde oturma eylemi yapacağını, sonuç alamazsa çadır kuracağını açıkladı.

Konuşmanın ardından tiyatro gösterisi ve müzik dinletisi yapıldı. Eylem halaylarla sona erdi.

**Mücadele Birliği Platformu
ANKARA**

ANTAKYA'DA 8 MART COŞKUSU

NewYork'lu dokuma işçisi kadınların "E-şit işe eşit ücret" ve çalışma saatlerinin düşürülmesi için gerçekleştirdikleri grevin üzerinden tam 153 yıl geçti. Yapılan grevi kanla bastıran ve 119 dokuma işçisini diri diri yakarak katleden sermaye sınıfı hala işçi ve emekçiler üzerindeki baskı, şiddet ve saldırılarını tüm pervasızlığıyla sürdürüyor. Tarihteki pek çok örnekte olduğu gibi, emekçi kadınlar sermayenin oyununu bozarak tarih sahnesindeki rollerini almaya devam ediyorlar. Tekel işçisi kadınlar sınıfsal kimliklerine sahip çıkarak mücadeledeki yerlerini aldılar; erkek işçilerle birlikte çadırlarda nöbet tutan, insiyatif alan ve eyleme yön veren oldular.

Bizler de Antakyalı Emekçi Kadınlar olarak Mücadele Birliği Platformu, DHF ve Halk Cepheli Kadınlarla birlikte ortak bir eylem gerçekleştirdik. Öncesinde Antakya'nın merkezi yerlerinden biri olan Saray Caddesi ve Ulus Meydanı'nda yoğun bildiri dağıtımı ve 8 Mart günü yapacağımız yürüyüşe çağrılar yaptık.

8 Mart Pazartesi günü saat 14:00'da Eğitim-Sen önünden "Cinsel Ulusal Sınıfsal Sömürüye Son" pankartıyla yürüyüşe başladık. Alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde başlayan yürüyüş "Kadın Erkek Ele Ele Yürüyoruz Devrime", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Şan Olsun 8 Martı Yaratanlara",

"Jin Jiyan Azadi", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla Saray Caddesi boyunca coşkulu bir şekilde devam etti.

Basın açıklamasının yapılacağı Ulus Meydanında ilk olarak küçük bir arkadaşın şiir okumasıyla programımızı başlattık. Yapılan basın açıklamasının ardından Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir arkadaşımız "Bu Bizim Öykümüz" şiirini okudu. Herkes tarafından ilgiyle dinlenen şiirin sonrasında Epik Sanat Tiyatro Topluluğu 8 Mart ve kadın sorununun anlatıldığı bir skeç ile eyleme katıldı. Halkın yoğun ilgisini çeken basın açıklaması son olarak Ayışığı

Sanat Merkezi Müzik grubu "Bahara Ezgi"nin söylediği marşlarla, türkülerle ve çekilen halaylarla coşkulu bir şekilde sona erdi. Eylem sonrasında yoldaşlarımızla yaptığımız değerlendirmede hem kendi açımızdan hem de eylemin genel niteliği ve niceliği açısından başarılı sayılabilecek bir eylem gerçekleştirdiğimiz konusunda hemfikir olduk.

**8 MART KIZILDIR KIZIL KALACAK!
HER GÜN 8 MART HER GÜN KAVGA!
Antakya Mücadele Birliği**

12 MART

GAZİ AYAKLANMASI: UNUTMADIK
UNUTTURMAYACAĞIZ

Bir kahvehane taraması, patlayan öfke! 12-15 Mart sokak savaşları... Gazi ayaklanması! Sınıflar savaşının önemli dönemeçlerinden biri.

Bugün, 12 Mart 2010 Cuma günü, Gazi Katliamı'nın 15. yıldönümünde Gazi Mahallesi'nde Gazi halkının ve devrimcilerin yürüyüşleriyle katliam lanetleniyor. Mücadele Birliği Platformu, saat 09.30'da pankart açarak "Yaşasın Gazi Ayaklanması, Mücadele Birliği Platformu" imzasıyla mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Yolu trafiğe kapatarak başlatılan yürüyüş esnasında "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşizme Karşı Silah Başına", "13 Mart'tan Gazi'ye Gazi'den Zafere", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını attılar.

Yürüyüş sırasında halka dönük ajitasyonlar yapılarak Gazi halkının korteje katılması sağlandı. Mezarlığa gelindiğinde ölümsüzleşenler için saygı duruşunda bulunulduktan sonra, bir anma konuşması yapıldı. "Eğer bu ülkede devrim yapmak istiyorsak, bu deneyimlerimizi özümsememiz lazım" denildi. Konuşmasından sonra mezarlıktan ayrılarak toplanılan noktaya doğru yürüyüşe geçildi. Sloganlarla dönüldü ve eylem sona erdi.

İDAMLAR KATLIAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ

13 Mart 1982'de üç komünist işçi önderi Seyit, İbrahim ve Necati 12 Eylül askeri faşist cuntası tarafından asılarak idam edildiler. Bu topraklarda idam edilen ilk işçi önderleri olması, ayrı bir önem taşımaktadır. Çünkü 12 Eylül öncesi yükselen işçi sınıfı hareketinin önüne geçmek için yapılan faşist darbeye işçi sınıfına bir daha örgütlenmemeleri konusunda bir ders vermeyi amaçları. Ancak görüldü ki 89 bahar eylemlilikleriyle işçi sınıfı tekrar ayağa kalkmış ve kendisini sömürü zulmüne uğratan burjuvaziye karşı son sözünü henüz söylememişti.

Yine 90'lı yıllarda sınıf hareketinin yükselmesiyle emekçi mahalleler birer devrim üsleri olmuş ve devrimci hareketleri beslemişlerdir. 12 Mart 1995 günü Gazi mahallesine saldıran burjuvazinin kolluk güçlerine karşı savaşıma geçen yiğit Gazi ve Ümraniye halkı 2 gün boyunca savaşmış ve 23 insanını bu savaşında yitirmiştir.

12 Mart 1971 tarihinde yapılan askeri darbe sonrası bu toprakların yetiştirdiği devrim önderleri idam sehvalarında, kuşatmalarda katledilmişlerdi.

16 Mart 1978 tarihinde Beyazıt Meydanı kanlı bir katliama sahne olmuş ve 7 öğrenci üstlerine atılan el bombalarıyla katledilmişlerdi.

Bu katliamları unuttuğumuzu ve hesabını soracağımızı haykırmak için 13 Mart günü bir yürüyüş gerçekleştirildi. Çeşitli sendika kitle örgütlerinin gerçekleştirdiği yürüyüş Adana Mücadele Birliği okulları olarak destek verdik. Saat 13.00'de 5 Ocak Meydanı'nda "Darbelerin, İşkencelerin, İdamların ve Katliamların Hesabı Sorulacaktır" pankartının açılmasıyla başlayan yürüyüş Çakmak Caddesi boyunca atılan sloganlar ve ajitasyon konuşmalarıyla coşkulu bir şekilde İnönü Parkı'na gelindi. "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Beyazıt Şehitleri Ölümsüzdür", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" sloganları atıldı. İnönü Parkı'na gelindiğinde ise kitle Seyitler nezdinde devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşu sırasında bir yoldaşımız okuduğu şiirle öfkemizi biletti. Eylem okunan basın metninin ardından sona erdi.

Mücadele Birliği / Adana

MART İSYANDIR

Mart ayında yaşanan katliamlara, idamlara, baskılara karşı devrimci kurumlar ortak bir eylem gerçekleştirdiler. Mücadele Birliği Platformu, Partizan, Alinteri, Kaldıraç, ESP tarafından düzenlenen ortak eylem saat 15:00'te Konak Pier' in önünde başladı. Konak Pier'den Konak Sümerbank'ın önüne "Katil Devlet Hesap Verecek", İdamlar, Baskılar, Katliamlar Bizleri Yıldırılmaz", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji Bratiya Gelan", "13 Mart'ı, Gazi'yi, Beyazıt'ı, Halepçe'yi Unutmadık, Unutturmayaçağız", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla yüründü.

Eylem 1995 Gazi ayaklanması, 1978 Beyazıt katliamı, 13 Mart 1982'de ölümsüzleşen üç komünist işçi Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun ve 1988'de gerici Irak devleti tarafından gerçekleştirilen Halepçe katliamının anmaları amacıyla yapıldı.

Okunan basın metninde "Mart ayının anlamı sorulsa, hiç tereddütsüz emekçi sınıfların egemen sınıfa, ezilen halkların köleliğe karşı savaşlarının adıdır diye yanıt verirdik. Bu savaşta çekilen büyük acıların, gösterilen kahramanlıkların, cesaretin, yiğitliğin, kendini adamışlığın adıdır derdik. Savaşın iki dünyanın, ezenlerle ezilenlerin, sömürülenlerle sömürülenlerin birbirleriyle en sert kavgalara tutuştukları ayın adıdır Mart... Mart bir tarihtir. Mart, egemenler için katliamların tarihiyse emekçi sınıflar, ezilen halklar için sömürüden, yoksulluktan, kölelikten

kurtulmak amaçlı isyanların, ayaklanmaların, direnişlerin tarihidir. Bu çarpışmada son sözü yıkılıp çökmekte olan 'Eski Dünya' değil, serpilip gelişmekte olan 'Yeni Dünya' söyleyecektir" denildi. Ayrıca isyanın, devrimin ayı olan Mart ayında yaşanan tarihsel olaylar anlatıldı.

Okunan basın metninden sonra atılan sloganlarla eylem sona erdirildi.

BEYAZIT, HALEPÇE, GAZİ, 13 MART KATLIAMLARINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!

İzmir Mücadele Birliği

YAŞIYOR 13 MART SAVAŞÇILARI

13 Mart 1982'de idam edilen ilk komünist işçi önderleri İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk'u idamlarının yıldönümünde bir kez daha anmak için, Gazi Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir anma etkinliği düzenlendi.

Cumartesi günü öğle saatlerinde hazırlıklarını tamamlayan Gazi Ayışığı Sanat Merkezi, megafon ile Gazi halkına anonslar yaparak etkinliğin başlamak üzere olduğunu duyurdu. 12 Eylül faşizmi tarafından idam edilen 3 komünist işçi önderi nezdinde tüm ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşu ile etkinlik başlatıldı.

Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri tarafından yapılan 13 Mart Savaşçıları'nın kısa özgeçmişlerinden bahseden bir konuşmanın ardından, onları anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Daha sonra ise Mücadele Birliği Platformu adına konuşma yapmak üzere Vefa Serdar sahneyi aldı. Vefa Serdar, öğrencilik yıllarında ilk dağıtmış olduğu bildirinin, 13 Mart Savaşçıları'nı anlatan bir bildiri olduğundan bahsetti.

12 Eylül faşizmi yıllarında pek çok insanın idam edilerek katledildiğini, ama tek komünist işçilerin onlar olduğunu söyledi. "Bu, bizim kolektifimizin işçi sınıfı içinde nasıl kök saldığını, işçi ve emekçi sınıfların bağrından kopup geldiğimizin bir göstergesidir" dedi. Politikalarının proletaryaya dayanıyor olmasının verdiği güce değinen Vefa Serdar, 12 Eylül dönemindeki baskıları, sürgünleri anlattı ve tüm

bunlara karşın kalıp savaşmaya devam edenlerin halkın güvenini kazanabildiğini söyledi. 13 Mart Savaşçıları'nın eylemlerini, zindandaki ve idam sehpasındaki tavırlarını da anlatan Serdar, "işçi sınıfı içinde çalışma yapmak zorundayız, işçi sınıfı içinde çalışma yapanlar yozlaşmazlar, çürümezler. Bugün TEKEL'e, Çemen'e, Marmaray'a gidenler biliyor, onların nasıl yaşam koşulları içinde olduklarını, nasıl hızla bilinçlenip örgütlendiklerini görüyorlar. İçinizde işçi olan, öğrenci olan arkadaşlarımız var. Hepimizin yapması gereken, yoldaşlarımızın yaşadıklarından ders çıkarmak, onların ne için yaşamlarını feda ettiklerini bilince çıkarmak. Zaman İbrahim olma zamanı, Necati olma zamanı, Seyit olma zamanı" dedi.

"Yaşayan kimdir gerçekte ölen kim, Yaşarken bile tükenenler yığın düşenler mi, Yoksa çekilip tarihin burçlarına, Bayrak bayrak ölümsüzleşenler mi" diyerek sahneyi Devinim Tiyatro Atölyesi aldı. 13 Mart Savaşçıları'nın idamlarını ve zindan sahnesini anlatan kısa oyun, onların idam sehpasındaki

son sözleriyle son buldu; sahneyi "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür" diyen genç kuşağa bıraktılar.

İlk defa çalışmasını 8 Mart'ta yapmış olan Emekçi Kadınlar Korosu sahnedeydi bu defa. "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz şiarıyla çıktık yola. Bugün 13 Mart, yüreklerini kavgaya adayan yoldaşların ölümsüzleştikleri gün. Necati, Ethem ve Seyit yoldaşların yaktıkları kavga ateşini büyütüyoruz ve büyütmeye devam edeceğiz, Emekçi Kadınlar Olarak söz veriyoruz" dedikten sonra sözlerine şarkı ve marşlarıyla devam ettiler. Çav Bella, Söz Veriyoruz ve Komsomol Marşları'na başlandığında tüm salon koroya katılmıştı.

Etkinliğin sona erdiğini duyuran Gazi Ayışığı Sanat Merkezi, "Öyle bir ufka vardık ki artık, Yalnız Değiliz Sevgilim, Gerçi gece uzun, gerçi gece karanlık, Ama bütün korkulardan uzakta, Bir sevdadır böyle yaşamak, Zindanda yatarken bile, Asla yalnız kalmamak" diyerek ertesi gün Sarıgazi'de yapılacak olan etkinliğin de duyurusunu yaptılar.

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ EMEKÇİ HALKLARLA BULUŞTU

‘Bir ömrü ikiye bölmek değildir sevda, bütün bir so-
mun gibi koymak orta yere
gövdeni...’ dizelerini slogan-
laştıran, hayata geçiren ve ye-
ni dünyamızın yeni kültürünü,
sanatını, yeni insan’ını yarat-
mayı kendine amaç edinmiş
Ayışığı Sanat Merkezi’nin
düzenlemiş olduğu 27 Şubat
cumartesi Fuar Gençlik Tiyat-
rosu ve 28 Şubat Pazar günü
Menemen Belediyesi Kültür
Merkezi’nde ‘Ayışığı Emek-
çi Halklarla Buluşuyor’ etkin-
liklerini gerçekleştirdik.

27 Şubat Cumartesi Gençlik Tiyatrosu;

Saat 19.00 sularında başlayan etkinlik açılış konuşmasının ardından etkinliğimize yürek işçisi şair dostumuz Ruhan Mavruk’un bir şiiriyle başladık. Şiirin ezgileriyle bir martının kanda-
nda yaşadığımız toprakları bucak bucak gezdik. Şiirden sonra
“Hele bir çek kökümü, Nasıl kokuyor toprağım. Hangisi elini
kulağa atsa, Türkü söyler köylülerim. İşte bu yüzden türkülerini,
yangınca severim, İşte bu yüzden çalar söylerim” diyen bir di-
ğer konuk sanatçımız olan Zülfükar Şahin sahnede yerini aldı.
Zülfükar Şahin müzik dinletisinin belli bir kısmını onun yolun-
dan devam eden oğluna bıraktı. Müzik dinletisinden sonra “İN-
sanca yaşamak istiyoruz, ölmek değil” diye haykıran Tersane
işçilerinin çığlığını taşıyan Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi ‘Ter-
sane’ isimli tiyatro oyunları ile bizimle birlikte oldular. Tiyatro
oyunundan sonra emekli öğretmen olan bir anamız bize devrim-
ci şair Nazım Hikmet’in “Güneşi İçenlerin Türküsü” şiirini oku-
du. Şiiri okurken coşku, sevinç ve öfkenin birleştiği anamızın
sesi çığlık oldu aktı herkesin yüreğine. “Ama inan ki sevdiğim,
Zulüm yıldırılmaz bizi, Düşman namlu çevirse de, Yok edemez
sevgimizi” diyen ve İzmir’de ilk konserine çıkacak olan, emek-
çinin ezgilerini üreten, Denizlerin yoldaşları grup Emeğe Ezgi son
olarak sahneye çıktı. İzleyenleri halay parçalarıyla coşturan Grup
Emeğe Ezgi gümbür gümbür geldiğini gösterdi bizlere. Grup E-
meğe Ezgi’den sonra kapanış konuşmasıyla, içimizde tatlı bir
yorgunluk, coşkun bir sevinç ve yarın ki etkinlikle ilgili merak-
la ilk gün etkinliğimiz sona erdi.

28 Şubat Pazar Menemen Kültür Merkezi;

Menemen’de saat 18:30’da başlaması gereken etkinliğimiz ses sistemi-
nin geç kurulmasından dolayı saat 19:15’te başladı. Menemen’de İlk defa et-
kinlik yapmanın heyecanı ile başladık etkinliğimize ve şiir dinletisiyle
merhaba dedik gelenlere. Ruhan Mavruk’un imgeleriyle bakıp yaşama, söz-
cüklerin o soğuk donukluğunu kaldırıp attık. Ardından burjuvazinin yoz kül-
türüne karşı halkın kültürünü saziyle yaşatmaya çalışan ozan Zülfükar Şahin
bizlerle paylaştı ezgilerini ve yine ilk gün olduğu gibi oğluna bıraktı mirası
olan sazını. İş cinayetleri sonucunda öldürülen ve denizin dibinde yosun bağ-
layan tersane işçilerinin çığlığını biraz da olsa bizlere duyurabilmek için A-
yışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi’nin hazırladığı “Tersane” isimli tiyatro
sahnedeki yerini aldı. Tiyatrodan sonra çürümeye yüz tutan sistemin üre-
tim(siz)liğine karşı insanlığın ortak ezgilerini üreten ve bunu yaymaya çalış-
an Grup Emeğe Ezgi üretimlerini bizlerle paylaşmak üzere sahnede yerini
aldı. Kürt halkının yoğun yaşadığı bir yer olan Menemen uzun zamandan
beri böyle bir etkinliğin özlemine duyduğunu gelen insanların coşkularından
bize gösterdi. Coşkunun doruğa çıktığı an yine halay parçaları oldu. Halay-
lardan sonra etkinliğimiz sona erdi.

Bizler İstanbul Boğaziçi Ekin Sanat Derneği’nden Ayışığı Sanat Mer-
kezlerine kadar 20 yıldır burjuvazinin çürümüş yozlaşmış sanatına karşı dev-
rimci sanatımızla yürüttüğümüz mücadelede emekçi halklara ulaşmaya ve
içinde yaşadığımız dünyanın gerçeklerini devrimci sanatımızla insanlarını-
za ulaştırmaya çalıştık. Ve hiçbir güç bizi bu amacımızdan alıkoyamadı ve
koyamayacak da. Çünkü yaşam bizden biz emekçi halklardan yana...

Türkülerimiz, ezgilerimiz, şiirlerimiz hiç susmasın. Ayrılık çok uzun
sürmeyecek...

İzmir Mücadele Birliği Platformu

Antakya

Antep

Mersin

Ankara

